

De Sprookjeshoorn

Voor mijn vrouw

A N T O N E I J K E N ' S

DE
SPROOKJES
HOORN

Katholieke Universiteit Brabant	
Ed. nr.	212870
Signatuur	363 A 56

VLAAMSCHE BOEKCENTRALE, ANTWERPEN
NEDERLAND'S BOEKHUIS, TILBURG

32510

DE AAP EN DE KROKODIL

Eens toen Brahmadata in Benares regeerde, werd de Bodhisatta ergens bij de Himmalaya in het lijf van een apin gereïncarneerd. Sterk als een olifant, groot van lichaam en rijk aan schoonheid, woonde hij in een bos aan de bocht van de Ganges.

Daar woonde nu toevallig ook een krokodil. Toen diens vrouw het lichaam van de Bodhisatta gezien had, kreeg ze zin in het vlees van zijn hart en zei:

— Manlief, ik heb zin in het harte-vlees van deze koning onder de apen.

— Mijn liefje, wij leven in het water en hij daar leeft op het land. Hoe zou ik hem kunnen vangen?

— Je moet hem vangen! Hoe, dat kan me niet schelen!

Als ik zijn hart niet krijg, zal ik doodgaan en dan moet je het zelf maar weten!

— Goed, goed, suste de krokodil zijn vrouw, wees maar niet zo driftig. Ik heb een plannetje en dat zal ervoor zorgen, dat je zijn harteveles te eten krijgt. Toen de Bodhisatta uit de Ganges gedronken had en aan de oever was gaan zitten, kwam de krokodil naderbij en zei:

— Gij vorst onder de apen, waarom eet je de bittere vruchten van deze oever, terwijl aan de andere oever allerlei zoete vruchten groeien: mango's, broodvruchten en nog veel meer. Waarom ga je daar niet naar toe?

— Och koning onder de krokodillen, de Ganges heeft veel water en is zeer breed. Hoe zou ik er komen?

— Als je wilt, wil ik je wel op mijn rug nemen en je naar de andere kant brengen.

De Bodhisatta geloofde in zijn goede bedoelingen en verklaarde zich graag bereid.

— Nu, klim dan maar op mijn rug, zei de krokodil. Maar toen zij halfweg waren, liet de krokodil hem in het water vallen.

— Mijn beste, zei de Bodhisatta, wat betekent dit nu, dat je me zo maar in het water laat glijden?

— Ik heb je niet met eerlijke bedoelingen meegenomen. 't Is meer, omdat mijn vrouw zin heeft in het vlees van jouw hart. Ik wou haar je hart te eten geven!

— Goed dat je 't zegt, mijn beste. Ik heb mijn hart namelijk niet bij me. Als wij apen ons hart zo maar in ons lijf meedroegen, zou het met al ons gespring van tak tot tak helemaal fijngewreven worden!

— Maar waar bewaren jullie je hart dan?

De Bodhisatta wees op een met rijpe vruchten beladen Udumbaraboom in de nabijheid en zei:

— Kijk, daar hangen onze harten, daar aan een Udumbaraboorn!

— Als je mij je hart wilt geven, zal ik je niet doden.

— Nou goed dan, breng me er maar naar toe en ik zal het voor je halen!

De krokodil bracht hem naar de aangewezen Udumbaraboorn. Toen sprong de Bodhisatta in de boom en riep:

— Jij domme krokodil! Jij gelooft dus, dat wij ons hart werkelijk in de bomen hadden hangen? Jij bent een zot en ik heb je bedrogen. Hou je zoete vruchten maar! Je lichaam is ongetwijfeld groot, maar klein is je verstand.

En hij voegde er deze rijmen nog aan toe:

Rozenappels, broodvruchtbomen,
mango's wilde hij mij wijzen,
ginds aan d'overkant. Ik dank je!
'k Hou het liever bij m'n vijgen!

Zeker is jouw lichaam machtig,
maar daarboven heb je drill!
Goeie reis en wel te rusten,
jij bedrogen krokodil!

Toen ging de krokodil naar zijn woning terug, beteuterd als iemand die duizenden verloren heeft.

Boeddhistisch.

HET SPROOKJE VAN DE HAAN

Op een kasteel woonde een heer die een oude haan bezat. Lange jaren had de haan zijn plicht gedaan, maar zijn stem was in de loop van de tijd schor geworden en nu kreeg hij van de kasteelheer niets meer te eten. Hij moest langs de huizen gaan bedelen, wilde hij niet dood gaan.

Omdat dat bedelen niet voldoende opleverde, besloot de haan na enige tijd naar zijn heer terug te keren. Onderweg ontmoette hij een vos, die zei:

— Haantje, haantje, waar gaat ge naar toe?

— Ik ga naar huis, antwoordde de haan, bedelen is ook niet alles.

— Neem me mee, zei de vos.

— Hoe zal ik je kunnen dragen? vroeg de haan. Als je je nu eens in een vlo zoudt veranderen en dan onder mijn vleugel gaat zitten, dan zouden we nog kunnen praten.

De vos veranderde zich in een vlo en kroop onder de linkervleugel van de haan. Toen de haan een eindje gelopen had, ontmoette hij een wolf, die zei:

— Haantje, haantje, waar gaat ge naar toe?

— Naar huis, antwoordde de haan, bedelen is ook niet alles.

— Neem me mee, zei de wolf.

— Verander je maar in een vlo en ik zal je meenemen, antwoordde de haan.

De wolf veranderde zich in een vlo en kroop onder de rechtervleugel van de haan.
Vlakbij het kasteel ontmoette de haan een beer, die vroeg, of de haan hem ook niet wilde meenemen, en toen hij zich in een vlo veranderd had, kroop de beer onder de pootveren van de haan. En die stapte het binnenplein van het kasteel op en kraaide:

Kukelekull Kukelekull
De haan bezit een gouden helm,
de baas is maar een arme schelm,
hij heeft zijn haan verjaagd!

De kasteelheer was woedend en beval zijn knecht de haan dood te maken. De knecht had medelijden met de haan en wilde dat niet doen. Toen zei de kasteelheer:

— Nu, dan mag je hem in de stal bij de hengsten opsluiten; die zullen hem dan wel doodstampen.
Maar in de stal bleef de haan ongedeerd, want toen de hengsten begonnen te slaan, riep de haan:
— Beste beertje, laat je maar eens zien, hier valt wat te knabbelen voor je!
En de beer die als vlo in de pootveren van de haan zat, sprong te voorschijn en vrat de hengsten op.
De volgende dag kwam de kasteelheer persoonlijk in de stal kijken. Nauwelijks had hij zijn hoofd binnengestoken, of daar klonk het:

Kukelekull Kukelekull
De haan bezit een gouden helm,
de baas is maar een arme schelm,
hij heeft zijn haan verjaagd!

De kasteelheer was nog woedender. Hij beval de twaalf reuzenstieren die hij bezat op de haan los te laten. Nu riep de haan de wolf, die als vlo onder zijn rechtervleugel zat, en die wurgde de stieren een voor een. De kasteelheer die meende dat hij van zijn haan verlost was, hoorde toen weer zijn luide stem over het binnenplein schallen:

Kukeleku!! Kukeleku!!
De haan bezit een gouden helm,
de baas is maar een arme schelm,
hij heeft zijn haan verjaagd!

Toen liet de kasteelheer de haan opsluiten bij zijn wilde bokken. Het hielp niet. Ditmaal riep de haan de vos, die onder zijn linkervleugel als vlo verborgen zat, en die doodde een voor een de wilde bokken. De kasteelheer was ten einde raad en er zat niets anders meer op dan hem eigenhandig dood te maken. Hij greep de haan bij zijn nekvel en draaide zijn hals om. Stervend zei de haan:

— Je bent me nog niet kwijt, baas, ik zal nog één keer mijn stem laten horen en dat zal je dood zijn.

Toen dacht de kasteelheer: ik zal hem opeten, dan zal ik toch zeker voorgoed van dat vervloekt gekraai af zijn. En hij liet een maaltijd aanrichten met vele gasten.

Men zette zich aan tafel. De kasteelheer nam een stuk van de haan en zei:

— Nou haantje, nu zul je dat gekukeleku wel achterwege laten, denk ik!

Nauwelijks had hij het kopstuk in zijn mond gestoken, of de haan stak zijn kop uit de mond van de kasteelheer en kraaide:

Kukeleku!! Kukeleku!!
De haan bezit een gouden helm,
de baas is maar een arme schelm,
hij heeft zijn haan verjaagd!

De gasten die deze wonderlijke stem uit de mond van de kasteelheer hoorden, liepen verschrikt en hals-overkop de zaal uit. De kasteelheer schreeuwde echter zijn dienaar toe:

— Een bijl! Een bijl! En als de haan weer zijn kop uit mijn mond steekt, splijt hem dan doormidden!
De dienaar haalde een bijl en toen de haan weer uit de mond van zijn heer te voorschijn kwam, sloeg hij toe. Maar de haan trok bliksemsnel zijn kop terug en het bijl versplinterde het hoofd van de kasteelheer.

Fins.

DE SCHILDPAD EN DE JAGUAR

De schildpad schreeuwde:

— Neven en nichten, komt eens hier!

De jaguar die dit hoorde, kwam toelopen en vroeg:

— Waarom schreeuw je zo, schildpadje?

— Ik roep mijn neven en nichten om de tapir mee op te eten, die ik gevangen heb!

— Een tapir? Een tapir! Wil je dat ik hem voor je uitbeen?

— Graag! Snij hem in twee helften: één voor jou en één voor mij.

— Nou, dan moet jij intussen maar brandhout halen. Toen de schildpad in het bos verdwenen was, greep de jaguar het wildbraad en maakte zich uit de voeten. En toen de schildpad terugkwam, vond ze alleen nog maar de uitwerpselen. Ze schold op de jaguar en riep:

— Wacht maar, ik vind jou nog wel, vriendje!

Daar zag ze een aap, die in een inaja-palm geklommen was en vruchten zat te eten. Ze vroeg hem:

— Aapje, gooi eens een paar vruchten voor mij naar beneden.

De aap antwoordde:

— Klim zelf maar naar boven! Ben jij flink of niet?

— Ongetwijfeld ben ik flink, maar ik kan zelf niet naar boven klimmen, omdat ik zo moe ben.

— Nou, laat eens kijken, alles wat ik voor je doen

kan is dit, dat ik je naar boven draag.
— Prachtig, kom me maar halen.
En de aap droeg de schildpad in de top van de palm en verliet haar. De schildpad bleef daar twee dagen zitten, omdat ze niet wist, hoe ze weer naar beneden zou komen.
Een jaguar die langs kwam, zag de schildpad in de boom zitten en sprak:
— Hola schildpadje, hoe ben je daar boven gekomen?
— Langs de stam natuurlijk, antwoordde de schildpad.
De jaguar die honger had, zei:
— Langs de stam? Ik geloof er niets van! Kom dan eens naar beneden!
— Nee, zei de schildpad, ik klim niet naar beneden, voor ik alle vruchten lekker heb opgegeten. Als jij er soms ook van lust, moet je je ogen maar even dicht doen.
De jaguar sloot zijn ogen en de schildpad sprong pardoos boven op zijn kop, zodat hij op slag dood was. Ze wachtte tot hij vergaan was en maakte toen een fluitje uit een van zijn botjes. Daarop ging ze het bos in, terwijl ze almaar op haar fluitje blies.:
— Het botje van de jaguar is mijn fluit, fri-fri-fri!
Dat hoorde een andere jaguar. Hij vroeg de schildpad:
— Wat speel je daar op je fluit, vriendje?!
— O, zei de schildpad, ik, ik zong: het botje van het hert is mijn fluit, i-i-il
De jaguar antwoordde:
— Nee, nee, dat was het helemaal niet, wat ik je fluiten hoorde!
— Ga dan maar eens een beetje verder af staan, dan zul je het beter kunnen horen.
En de jaguar deed het. De schildpad maakte intussen van de gelegenheid gebruik in een hol te kruipen en

daar aan de ingang blies zij op haar fluitje:

— Het botje van de jaguar is mijn fluit, fri-fri-fril
De jaguar vloog woedend op haar af en hoewel de schildpad ijlings in het hol wegdook, kon hij juist nog haar been grijpen. De schildpad begon te lachen en riep:

— Ha, hal hij denkt dat hij mijn been vastheeft en het is maar een doodgewone wortel!

— Verduiveld, zei de jaguar en hij liet het been van de schildpad los.

— Ha, hal lachte de schildpad opnieuw, het was wel mijn been dat je vasthad!

De domme jaguar liet het er niet bij zitten en hield de wacht aan de ingang van het hol. Hij zon op wraak en toen er toevallig een pad langs kwam, riep hij:

— Hé daar padjel!

De pad antwoordde:

— Hier ben ik, mijnheer de jaguar.

En zij moest de wacht bij het hol houden, totdat de jaguar terug was met een houweel om de schildpad uit te graven.

Toen de jaguar goed en wel weg was, stak de schildpad haar hoofd uit het hol, zag de pad en vroeg haar:

— Hé, padje, wat doe je daar?

— Ik ben hier om jou te bewaken, zei de pad.

— Zorg dan maar, dat je niet in slaap valt en hou je ogen wijd open.

De pad deed haar ogen wijd open en de schildpad wierp er een handvol zand in. En terwijl de pad zich de ogen uitwreef, maakte de schildpad zich uit de voeten, almaar op haar fluitje blazend:

— Het botje van de jaguar is mijn fluit, fri-fri-fril

Indiaans.

DE BOER DIE HEER WILDE WORDEN

Een boer vroeg op zekere dag aan zijn heer:

— Waarom is nu eigenlijk de edelman heer en de boer knecht?

De heer antwoordde:

— Dat komt omdat ieder edelman een dracht roeden gevreten heeft. Ook ik heb het met slaag moeten leren! Toen wilde de boer ook heer worden. Hij ging naar het bos, hakte een dracht roeden en beval zijn vrouw ze op zijn rug kapot te slaan. De vrouw vroeg:

— Zijt ge gek geworden? Waarom moet ik je afranselen?

— Doe nu maar wat ik je zeg en doet ge 't niet, dan sla ik de hele dracht op jouw rug kapot! Ik wil heer worden!

Na veel tegenstrubbelingen begon de vrouw te ranselen. Maar hoezeer zij haar best deed: de boer was een boer en bleef een boer. Het enige resultaat was, dat hij de hele lente te bed moest blijven om zijn wonden te laten helen. En in het dorp ging hij geducht over de tong:

— Moet ge daar die oude bedelaar zien, heer wou-ie worden! Het zal heel mooi zijn, als hij er weer boven op komt!

De boer kon zich nergens laten zien. Overal lachte men hem uit. Daarom zei hij tenslotte tegen zijn buurman:

— Jullie kunt lachen zoveel ge wilt, maar om jullie de ogen uit te steken, ga ik nu voorgoed heer worden! Hij stak een broodkorst in zijn ransel en trok de wijde wereld in, op zoek naar zijn heerschappij.

Hij ging steeds maar rechtuit, omdat dat de gerichtste weg is en kwam in zo'n dicht bos, dat hij er in verdwaalde. Hij had zijn broodkorst allang op en had niets meer om zijn knagende honger te stillen. Hij kon zich bijna niet meer staande houden van flauwte.

Opeens ruikt hij de geur van appels. Hij kijkt rond en ziet een boom met rijpe, geurende bellefleuren. Hij plukte er een paar en begon te eten. Het smaakte hem uitstekend. Maar toen hij de derde appel op had, merkte hij, dat zijn muts in de hoogte ging. Hij greep naar zijn hoofd: daar waren drie horens op zijn schedel gegroeid. Hij schrok en zette het op een lopen. Maar met de horens was het lang niet gemakkelijk door het dichte bos te komen. Uitgeput viel hij tenslotte ergens in slaap.

De volgende dag werd hij wakker en zag boven zijn hoofd een andere appelboom:

— Ik zal deze appels ook maar eens proberen, zei hij bij zichzelf, wat er ook van mag komen.

Hij at een appel: één horen viel af. Hij at een tweede: de tweede horen verdween. Hij at een derde: daar viel ook de derde horen af. Nu had hij nog enkele appels van de vorige boom en die stak hij in zijn broekzakken, terwijl hij met de goede appels zijn ransel vulde.

Zo kwam de boer in een ander koninkrijk. Het was juist feestdag en hij ging aan de kerk staan om te bedelen. In de kerk zat toevallig de dochter van de koning en die vond, dat het er sterk naar lekkere appels rook. Ze stuurde haar dienaressen naar buiten om er bij de kraampjes wat te kopen. Maar hoeveel appels ze haar ook brachten, het waren geen van alle de appels, die zij geroken had.

Ongeduldig ging de koningsdochter zelf de kerk uit en liet haar koets voorrijden. Toen ze voorbij de bedelende boer reed, rook het veel sterker naar die appels. Ze boog uit het raam en vroeg de boer om appels. Die liet haar er een paar zien en ze gaf er hem een goudstuk voor. En tijdens haar rit in de koets at de koningsdochter van de lekkere appels. Maar zoveel appels, zoveel horens, en toen ze thuiskwam, kon ze nauwelijks meer de koets uit.

Alle dokters van wijd en zijd werden erbij gehaald. Ze zeiden, dat de horens er afgevild moesten worden. Men probeerde het, maar de koningsdochter schreeuwde moord en brand. Goede raad was duur en de koning liet bekendmaken, dat wie zijn dochter kon genezen senator zou worden. En toen meldde onze boer zich bij het paleis aan. De dokters keken natuurlijk wel scheel, maar de koning zei, dat zij hem zijn gang moesten laten gaan.

De boer liet een bad klaarmaken en zette de koningsdochter in het water. En toen zij zich in het bad begon

te vervelen, gaf hij haar van de goede appels. Ze waren zo verleidelijk, dat zij begon te eten. Het was wonderlijk: ze at een appel en één horen viel af en zo verdween de ene horen na de andere. De doktoren, die dit zagen, wilden natuurlijk de benen nemen, maar ze werden gegrepen en gehangen. De boer werd senator en de koning wilde hem zelfs zijn dochter tot vrouw geven. Maar de boer zei, dat hij al een vrouw had.

Die zou hij dus gaan halen. Niemand herkende hem in het dorp, hoe zouden ze ook? Maar de een of ander moet het tenslotte toch in de gaten gekregen hebben, want toen hij met zijn vrouw afreisde, liep het hele dorp uit om de heer te zien, die een dracht roeden had gevreten. En in het andere koninkrijk leeft hij tot op de dag van heden sjeik en kostbaar, echt als een heer.

Russisch.

DE ARME EN ZIJN PIJP

Een boer, een doodarme slokker, had nog niet eens zoveel grond, dat hij zich kon laten begraven, noch boven noch onder de aarde. Hij bezat alleen een lamme ezel (Allah zegene hem) en die dreef hij iedere dag naar het bos om daar hout te sprokkelen. Hij laadde het sprokkelhout op de ezel zijn rug en verkocht het in de stad. Op die manier probeerde hij zo goed en zo kwaad als het ging in het onderhoud van zijn gezin te voorzien.

Op een dag toen hij in de straten en steegjes van de stad ventte, riep men hem in een deftig huis binnen. De boer verkocht aan een lakei zijn hout, laadde het in de kelder en wachtte in de gang op het geld. Maar de lakei kwam zeggen, dat hij naar boven moest komen; daar zou de heer des huizes hem zelf betalen. De boer legde zijn schuchterheid af, vatte moed en beklom de marmeren, versierde trappen, die zijn hoofd al op hol brachten, toen hij aan de deur stond. De heer des huizes zat breed en gemakkelijk op een notenhouten stoel, die schitterde van de diamanten. De boer was vol bewondering voor hem, zoals hij daar zat met zijn waterpijp met kwastjes en de naar muskus geurende rook in kringen rond zijn hoofd. Hij vond, dat de heer bij wijze van spreken verging van welriekendheid, en kreeg het er duizelig van. Hij nam zijn muts af, maakte een diepe buiging en zei tot de

heer des huizes, of hij de goedheid zou willen hebben zijn hout te betalen. De heer haalde een geldbeurs te voorschijn, zo groot als de zaaizak van een boer, nam er langzaam twee piasters uit en gaf hem die. En de boer kon gaan, nog duizelig van de fijne tabaksgeur. Maar toen hij beneden weer tot zichzelf was gekomen, vroeg hij de lakei, wat zijn meester toch wel voor een beroep uitoefende. De lakei antwoordde hem, dat hij iedere dag op zijn stoel zat en pijp rookte en dat zijn goede geest met het gouden spinrokken spon.

— Kijk eens aan, zei de boer, dat is me eerst een beroep: zitten en roken en een heerlijk leven leiden! Dat heb ik nooit eerder geweten. Daar heb ik me nu in het bos met hout en rijsjes afgebeeld voor zegge en schrijve twee piaster! Maar van nu af aan zal ik het precies hetzelfde aanleggen en: wat regenen wil, mag naar beneden komen!

In de eerste de beste tabakswinkel kocht hij voor twee piaster tabak, vulde zijn tabakszak en keerde zonder brood naar huis terug. Hij ging thuis zonder boe of bah op de enige kapotte stoel zitten die hij had, en stak het vuur in zijn waterpijp. Hij rookte en slurpte en rekte zich uit, kortom hij deed alsof hij een Aga van Karystos was. Zijn ongelukkige vrouw keek en keek nog eens, maar ze zag, dat hij voor haar en de kinderen geen kruimel brood had meegebracht.

Ze wond zich hevig op. Wat zou ze doen? Ze legde zich neer in een hoek van het huis, klagend, geërgerd, ontdaan, en het gras op de vloer verwelkte door de hete kommer van haar hart. De boer blijft volmaakt kalm, rookt voortdurend, vult en leegt zijn pijp, roept zijn vrouw en zegt:

— Vrouw, waarom maak je je zo boos? Heb maar geen zorg. Van nu af aan zullen wij deftige lui worden!

— Maar hoe zullen we kunnen leven? klaagde zij, we hebben zelfs niets om de kinderen te eten te geven!

— Ik zeg je toch al: heb maar geen zorg. God is groot!

Hij vulde zijn pijp weer en rookte. En zoals dat gaat, God liet de dag voorbijgaan; de boer verroert geen vin, hij heeft helemaal geen lust om hout te gaan sprokkelen.

Nu kwam juist de buurman binnen, die vroeg of hij de ezel niet eventjes mocht lenen om een lading tegelaarde uit de kleigroeve in de nabijheid te halen. Jazeker. De buurman ging dus aan het werk en dolf de tegelaarde. Plotseling merkte hij, dat zijn schop tegen iets hards stootte. Hij kijkt wat het is: een ton tot aan de rand gevuld met Venetiaanse goudstukken en Constantijnsmunten, kostbare en prachtige schatten. Hij maakte onmiddellijk met zijn schop een gat in de ton, de goudstukken stroomden eruit en verspreidden zich over de grond, alles blonk en bliksemde. En onze goede buurman veegde met zijn handen de goudstukken bij elkaar, vulde er de zakken mee tot ze er als worsten uitzagen, en over de opening spreidde hij zand uit, opdat de mensen het goud niet konden zien.

Wat zal ik zeggen: hij belastte de ezel bovenmatig en dreef hem naar het dorp terug. Maar halverwege bedacht hij, dat er nog veel goudstukken in de grond waren blijven liggen en hij keerde terug om ze allemaal mee te nemen. Bij de groeve bukte hij zich, verzamelde de goudstukken en deed ze verheugd in een zak. Maar: midden in de vreugde komt de ontvanger van de belastingen, zoals de ouden zeiden. Op een onbewaakt ogenblik viel hij in de kuil, de groeve

stortte boven de ongelukkige ineen en hij kon zich niet meer draaien of keren, laat staan een kikk geven of zelfs maar ademhalen.

Laten we hem daar doodgaan en keren wij terug naar onze vriend de ezel, die zoetjes aan voortstapte, tot hij bij het huis van zijn baas aankwam, zoals hij gewoon was te doen. De vrouw ziet de ezel, belast en beladen. Ze wacht en wacht tot de buurman zou komen om hem af te laden, maar ze kan lang wachten: hij komt niet. Ze roept dus haar man, dat die de ezel van zijn last ontdoet. Bahl die zal naar buiten komen, hij geeft niet eens antwoord. De vrouw houdt het niet meer uit, ze kan de ezel daar niet langer zien staan.

Ze ging naar buiten en wilde de zakken van de ezel tillen, maar ze merkte al gauw, dat die vervloekte zakken niet te verwrikken waren. Ze keek in een zak, graaide erin, werd stijf van de glans van de goudstukken en viel van vreugde bijna flauw. Ze gaat vlug te werk, tilt eindelijk met de grootste moeite de zakken van de ezel, maakt ze in de kelder en de slaapkamer leeg en schudt haar man uit zijn dromen wakker. En die komt nu ook kijken, hij ziet de goudstukken op een hoop. Ze blonken als zonnestralen en maakten hem bijna gek. Hij stond op het punt zijn verstand te verliezen. Maar toen hij weer tot zichzelf kwam, bracht hij met zijn vrouw de goudstukken naar een veiliger plaats. Van toen af aan werden ze rijke en deftige lui en hun leven was geurig en aangenaam. Hun kinderen hadden er plezier van, evengoed als zijzelf. Moge het ook onze kinderen en van allen, die ons genegen zijn, zó vergaan!

Nieuw-Grieks.

DE BOER DIE ZO GOED KON LIEGEN

Er was eens een czaar die er plezier in had, als men hem leugens vertelde. Hij zette dan een schaal vol goud op tafel en legde er een zwaard naast:

— Als ik moet zeggen: je liegt, broeder, kun je het goud nemen. Maar als ik me niet vergeet en niet zeg, dat je liegt, kost het je kop!

Zo sprak hij altijd en het kostte velen de kop, omdat geen leugen hem te sterk was.

Een oude boer, die flink in de olie was, wou dat goud wel eens verdienen en ging naar de czaar, juist toen die temidden van zijn hoogwaardigheidsbekleders aan een diner zat. Geen nood, de boer was welkom en hij kon onmiddellijk beginnen.

— Gisteren ging ik mijn akker voor het zomergraan ploegen. Mijn paard was heel zwak en brak eensklaps in twee stukken. Het voorste stuk liep naar huis, maar het achterste bleef op de akker staan en hinnikte vrolijk! De hoogwaardigheidsbekleders konden zich al niet meer inhouden en zeiden:

— Dat liegt die boer!

De czaar evenwel streefde zijn baard en glimlachte:

— Hij is alleen maar slim, hij speelt alles klaar.

— Ik joeg het achterste stuk naar het voorste, naaide ze met bast aaneen en pinde ze met een wilgentak aan elkaar vast. Daarop kroop ik in mijn bed om wat uit te rusten. Toen ik wakker werd, wat denkt gij,

de wilgentak was intussen op het paard in de hoogte gegroeid! Waarachtig, hij reikte tot in de hemel. Nu, dacht ik, ik wil wel eens van de gelegenheid gebruik maken een kijkje in de hemel te nemen!

De hoogwaardigheidsbekleders vielen uit:

— Dat liegt die boer! Hoe kan een boom tot in de hemel groeien?

De czaar evenwel streelde zijn baard en glimlachte:

— Hij is alleen maar slim, hij speelt alles klaar.

— En ik klom dus de hemel in, mijne heren

— En heb je God daar gezien? onderbraken hem de hoogwaardigheidsbekleders.

— Jazeker, heren.

— En wat doet Hij daar zoal?

— O, Hij speelt kaart met Zijn apostelen!

De hoogwaardigheidsbekleders schudden ongelovig het hoofd:

— Dat liegt die boer! Zo maar gewoon kaartspelen!

Maar de czaar zei:

— Als jullie met mij kunt kaartspelen, waarom zou God het dan niet met Zijn apostelen kunnen doen?

— Toen ik in de hemel rondliep, vervolgde de boer, werd het tijd, dat ik mijn paard weer inspande. Ik wilde weer naar de aarde terug, maar wat denkt gij, de wilgentak was verschrompeld en gebroken en ik moest mijn eten aan de rand van de akker voor de voorbijgangers laten liggen. Gelukkig zag ik op de aarde een man die met een schop zijn koren omlegde. Het kaf vloog tot in de hemel en ik ving het op en draaide er een touw van!

De hoogwaardigheidsbekleders schreeuwden:

— Dat liegt die boer. Hoe kan men nu van kaf een touw draaien?

De czaar evenwel streelde zijn baard en glimlachte:

— Hij is alleen maar slim, hij speelt alles klaar.
— Toen bond ik dat touw aan de hemel vast en liet me er langs omlaag glijden. Maar het touw was veel te kort, het eindigde honderd werst van de aarde. En wat denkt gij? Ik sneed er boven een stuk af en zette dat er onder weer aan!

De hoogwaardigheidsbekleders riepen:

— Wat kan die liegen! Hij moest dan toch naar beneden gevallen zijn!

De czaar evenwel streeelde zijn baard en glimlachte:

— Hij is alleen maar slim, hij speelt alles klaar.

Toen daalde ik verder af, het touw bleek echter nog te kort; ik waagde het erop en sprong naar beneden. Ik viel in een korenveld en zakte tot mijn hals in de grond, zodat ik er niet meer uit kon. Wat denkt ge? Wel, ik ging naar het dorp, haalde een schop en groef mezelf uit!

De hoogwaardigheidsbekleders zeiden weer, dat die boer een aartsleugenaar was en dat het godsonmogelijk was en dat hij onderhand eens buitengesmeten moest worden. Maar de czaar streeelde zijn baard en glimlachte:

— Hij is alleen maar slim, hij speelt alles klaar.

— En toen nam ik een bad in de rivier en trok naar een verre vallei, waar een herder zijn schapen weidde. Ik zeg hem: Goejendag, beste herder! Maar wat denkt gij dat hij antwoordde? — Ik ben geen herder, ik ben de vader van de czaar!

Toen vloog de czaar op en riep vertoornd:

— Je liegt, kerel! Mijn vader heeft nooit geen schapen geweid!

— Wie echter een leugen kon vertellen, majesteit, die mag het goud meenemen!

Zo sprak de boer en verliet met zijn zakken vol goud het paleis.

Russisch.

DE SCHRANDERE PRINSES

Een koning voedde zijn dochter en de zoon van zijn zuster samen onder één dak op. In de ministerraad zei hij op zekere dag:

— Na mijn dood zal mijn neef koning worden en mijn dochter zijn hoofdgemaal.

Toen beide kinderen volwassen waren, veranderde de koning evenwel van gedachte en zei in de ministerraad:

— Voor mijn neef zal ik een andere vrouw kiezen en mijn dochter zal ik in een andere koninklijke familie uithuwelijken. Hiermee zal de uitbreiding van mijn stam gebaat zijn.

En hij wees zijn neef een woning buiten het paleis aan en verbood hem de toegang tot de prinses.

De prins en de prinses, die elkaar spelenderwijs als

zeer kleine kinderen reeds liefkregen, bleven echter elkaar trouw en weigerden hun liefde te verloochenen. En op zekere dag kreeg de prins het in zijn hoofd de dochter van de koning te ontvoeren.

Hij kocht de min van de prinses met een gouden ring om en kreeg van haar gedaan, dat zij de prinses zou vragen, op welke wijze zijn plan het best zou kunnen lukken. De min ging naar de prinses en zei: — Kom mijn dochtertje, ik zal je haren eens luizen. De prinses ging op een laag stoeltje zitten, zij zelf op een hogere stoel en zij nam het hoofd van de prinses tussen haar knieën.

Plotseling bemerkte de prinses, dat de min onder het luizen met haar nagel op haar hoofd krabde. Ze dacht: ze krabt me met haar eigen nagel en toch krabt ze me eigenlijk met de nagel van mijn beminde. — Moedertje, vroeg ze, ben je bij de prins geweest?

— Ja mijn dochtertje.

— Heeft hij je een boodschap meegegeven?

— Hij vraagt, hoe hij je het best zou kunnen ontvoeren.

Als hij schrander is, dacht de prinses, zal hij het wel verstaan, en ze zei:

— Moedertje, leer dit vers van buiten en zeg het voor de prins op. Luister:

Hebt gij een zachte hand
en een getemde olifant
en regent het in donkre nacht,
uw taak is reeds volbracht.

De min leerde het van buiten en ging naar de prins.

— Moedertje, wat heeft de prinses gezegd? vroeg hij.

De min zei het vers op en de prins glimlachte.

— Het is goed, moedertje, antwoordde hij en zond haar weg.

Alleengebleven dacht de prins over de betekenis van het vers dieper na. Hij kleepte een kleine, tere edelknaap, die fijne zachte handen had, in vrouwenkleren, richtte een olifant in het stilstaan af en wachtte zijn tijd. Op zekere dag begon het bij het invallen van de schemering hevig te regenen.

— Dit is de dag, waarop de prinses in haar vers doelde, zei hij bij zichzelf. Hij tilde de edelknaap op de rug van de olifant, ging zelf eveneens op de olifant zitten en reed naar de muur van het paleis, waar het venster van de prinses lag. Vlak onder het venster hield hij stil en wachtte, terwijl de regen zijn kleren doorweekte.

De koning die zeer argwanend was, liet de prinses altijd in een bed vlak naast het zijne slapen. De prinses die de regen had zien vallen, bleef deze avond echter klaarwakker liggen. Opeens zat zij rechtop in bed en riep:

— Hoor vader, de regen valt! Ik zou zo graag in de regen een bad nemen!

— Kom maar, m'n dochtertje, zei de koning en hij droeg haar naar het raam van haar eigen kamer. Daar tilde hij haar op een lotus die buiten in de muur was uitgehakt, en zei:

— Nu, baad maar lekker, m'n dochtertje.

Hij hield haar bij haar rechterhand goed vast. Maar onderwijl de prinses in de regen baadde, legde zij haar vrije hand in de hand van de prins, die op de olifant vlak onder het raam stond. Die maakte de armband van haar pols los en stak hem aan de pols van de kleine edelknaap. Vervolgens tilde hij de edelknaap naast de prinses op de stenen lotus. En

de prinses nam de hand van de edelknaap en legde die in de hand van haar vader. De koning die dacht, dat het de linkerhand van zijn dochter was, liet nu haar rechter los, zodat zij helemaal vrij was en met de prins kon ontvluchten.

Toen het bad beëindigd was, legde de koning de edelknaap in de koninklijke slaapkamer te bed, vanwege de donkerte niet wetend, dat het zijn dochter niet was, en plaatste als gewoonlijk wachten voor de deur. Maar de volgende morgen vond hij de edelknaap in het bed van zijn dochter liggen, die nu alles vertelde. De koning maakte zich verwijten:

— Een vrouw, zei hij, kan men niet bewaken, zelfs als men haar bij de hand vasthoudt. Zo is het nu eenmaal met de vrouwen gesteld: men kan ze niet bewaken.

Maar hij dacht tegelijkertijd: —De liefde moet haar loop hebben, wat kan ik er tenslotte tegen?

En hij liet zijn neef met zijn dochter trouwen en maakte hem onderkoning.

Boeddhistisch.

HET SCHRANDERE MEISJE DAT CZARIN WERD

Een machtig czaar liet bekendmaken, dat hij die een zekere steen zou slachten, zó dat het bloed vloeide, tot eerste minister zou worden aangesteld. Velen probeerden het, maar zonder dat het hen lukte. Nu woonde in een onbekend dorpje een schrander herderinnetje en dat deed manskleren aan en ging naar de czaar.

— Czaar, zei ze, ik kan die steen wel slachten!

De czaar liet de voornaamsten des lands bijeenkomen om van het schouwspel getuige te zijn.

De volgende morgen was alles in gereedheid. Het meisje nam haar mes, wendde zich tot de czaar en zei:

— Czaar, gij wilt dus, dat ik deze steen slacht? Nu, dan moet gij hem eerst maar eens ziel en leven geven, en als ik hem dan niet slacht, dan wil ik mijn hoofd verliezen!

De czaar stond verbaasd over dit antwoord en zei:

— Gij zijt de schranderste in heel mijn rijk en me dunkt dat gij voor eerste minister heel geschikt zijt. Maar als ge volbrengt wat ik je nu ga zeggen, dan zal ik je zelfs als een eigen zoon aannemen!

Het meisje zei:

— Als het mogelijk is, zal ik het met alle plezier doen.

— Nu dan, zei de czaar, over drie dagen komt ge uit je dorp naar mij terug. Als ge komt, moet ge rijden en niet rijden, moet ge mij een geschenk geven en niet geven, en moet ge het zo aanleggen, dat de mensen je ontvangen en niet ontvangen.

Het herderinnetje stak, toen ze op de derde dag naar de czaar terugkeerde, drie hazen in een zak en lei die op de rug van een boer, die haar zou vergezellen:

— Als ik zeg, dat je ze los moet laten, laat ze dan ogenblikkelijk los, begrepen?

Zelf stopte ze twee duiven in haar boezem, zette zich schrijlings op een geitebok en ging naar de czaar.

Toen de czaar hoorde, dat zij in aantocht was, trok hij met een groot gevolg en talloze stedelingen naar de stadspoort. Het herderinnetje zag de grote menigte aankomen en op zeker ogenblik beval ze de boer de hazen voor de ogen van de mensen los te laten. Nauwelijks zagen de mensen in het gevolg van de czaar de hazen lopen, of allen renden ze achterna.

Het herderinnetje dat schrijlings op de geitebok zat, ging nu eens te voet, zonder de geitebok te verlaten, dan weer trok ze haar benen in de hoogte, zodat ze werkelijk reed. En toen ze vlak bij de czaar was, haalde ze de beide duiven uit haar boezem en reikte ze hem over. Op hetzelfde ogenblik dat hij zijn hand uitstreckte, liet het meisje de duiven los en weg waren ze. Toen zei het herderinnetje tegen de czaar:

— Gij ziet het, czaar, de mensen hebben mij ontvangen en niet ontvangen; ik kwam gereden en niet gereden; en ik heb u een geschenk gegeven en niet gegeven. De czaar glimlachte en antwoordde:

— Van nu af aan zult gij mij zijn als een bloedeigen zoon. Zij fluisterde hem echter in het oor:

— Ik ben geen jongen, czaar, ik ben een meisje!

— Des te beter, zei de czaar, die niet getrouwd was, en hij nam haar tot vrouw. En zo werd een eenvoudig herderinnetje door haar schranderheid czarín.

Balkans.

DE SCHRANDERE JONGEN

Een edelman zond zijn rentmeester op zekere dag naar arme mensen om geld te innen, dat zij hem schuldig waren. Een kleine jongen paste ophet huis en kwam voor het venster staan, toen hij paardengetrappel hoorde.

— Goejendag kleuter!

— Goejendag halve-mens-en-paardekop!

— Waar is je moeder?

— Op jacht. Alles wat ze doodt, laat ze buiten en alles wat ze niet doodt, brengt ze mee naar binnen!

— En je vader?

— Hij maakt een gat om er twee andere mee te stoppen.

— Ik versta je niet. Maar kun je me zeggen, wat je oudste zuster doet?

— Ze huilt over haar voorbije vreugden.

— En je jongste zuster?

— Ze kookt de gaanden en komenden.

— Ik begrijp er niets van wat je allemaal zegt. Maar ik zal het mijn patroon rapporteren. God behoede je! De rentmeester bracht zijn patroon verslag uit van het merkwaardige onderhoud met de kleine jongen en samen probeerden ze de betekenis van een en ander te achterhalen. Omdat ze er geen touw aan konden vast knopen, moest de rentmeester van zijn baas opnieuw naar de knaap en hem zeggen, dat de schuld van zijn ouders kwijtgescholden zou worden, als hij zijn woorden kon verklaren.

— Dat is heel eenvoudig, zei de kleine jongen tegen de rentmeester. — M'n moeder is naar de tuin gegaan om de luizen van mijn broertje te vangen. De luizen die ze doodt, laat ze buiten, maar de luizen die ze niet vinden kan, brengt ze weer mee naar binnen. Mijn vader is bij onze buurman honderd francs lenen om twee andere mensen te voldoen, die hij vijftig francs elk schuldig is. En mijn oudste zuster is naar het kerkhof en huilt over haar gestorven man. Ze huilt dus over haar voorbije vreugden. Mijn jongste zuster kookt erwten, die in de ketel op en neer dansen. Dus kookt zij de gaanden en komenden.

— Heel goed, ik ben over je verklaring zeer voldaan. Je kunt je ouders zeggen, dat hun schuld is kwijtgescholden. Maar één ding moet ik je nog wel vragen. Je vergat me te zeggen, waarom je me halve-mens-en-paardekop genoemd hebt.

— Dat is heel eenvoudig. Door het kleine venster zag ik alleen maar de kop van uw paard en de helft van uw lichaam!

Frans.

ZEVENSCHOON

In een dorp woonden in een klein huisje twee arme mensen, die maar één dochter hadden. Het meisje waste en plaste, veegde en kookte, deed alles wat in het huishouden zoal nodig was. Bovendien was er in de verre omtrek geen enkel meisje, dat zo vaardig met de naald kon omgaan, en daarmee verdiende zij voor haar ouders het dagelijks brood. En omdat zij schoner was dan zeven schone meisjes tezamen, noemden de mensen haar Zevenschoon.

Als ze naar de kerk ging, droeg ze altijd een sluijer voor haar gezicht, want ze wilde met haar schoonheid niet te koop lopen. Zo zag haar de koningszoon op een Zondag en hij werd zo verliefd op haar, dat hij niets liever verlangde dan haar gezicht eens te mogen zien.

Hij zei tegen zijn dienaren:

— *Waarom draagt Zevenschoon altijd een sluijer?*

De dienaren antwoordden:

— *Dat doet ze, omdat ze zo zedig is.*

Toen zond de koningszoon een dienaar met een gouden ring naar Zevenschoon en liet haar vragen, of zij vanavond bij de grote eik buiten het dorp wilde komen.

Zevenschoon ging 's avonds naar de eik, want ze dacht: *natuurlijk wil de prins een mooie halskraag of zoiets bij me bestellen. Maar toen de prins haar gelaat zag, werd hij nog vuriger op haar verliefd en*

vroeg haar, of zij zijn vrouw wilde worden. Zevenschoon zei evenwel:

— Gij zijt zo rijk en ik ben zo arm. Uw vader zal heel boos zijn, als hij hoort, dat gij mij als vrouw hebt gekozen. Maar de prins hield aan en toen zei Zevenschoon eindelijk:

— Wacht nog een paar dagen, dan zal ik er intussen over nadenken.

De prins was zeer verliefd en in de vroege van de volgende morgen zond hij weer een dienaar naar haar toe, nu met een paar zilveren schoenen, en liet haar vragen, of ze vanavond naar de eik wilde komen, want hij had nog iets met haar te bespreken. Zevenschoon ging en toen de prins haar vroeg, of zij zich al bedacht had, antwoordde zij: — Ach, ik heb het zo druk gehad met wassen en naaien, dat ik geen tijd had om me te bedenken. En daarbij zijt gij zo rijk en ben ik zo arm en uw vader zal heel boos zijn, als hij hoort, dat gij mij als vrouw hebt gekozen.

Maar de prins hield aan en zij beloofde er dezer dagen nog eens ernstig over na te denken en er met haar ouders over te praten.

De volgende morgen al zond de prins weer een dienaar, nu met een gouden kleed, en liet haar vragen, of ze vanavond weer naar de eik wilde komen, want hij wilde haar zo graag spreken. Zevenschoon ging en zei weer, dat ze het zo druk had gehad en dat hij zo rijk en zij zo arm was en dat zijn vader zo boos zou zijn. Maar nu liet de prins haar niet gaan:

— Niemand anders dan jij zult koningin worden, zei hij, ik zal je eeuwig trouw blijven en met niemand anders huwen!

Toen zag Zevenschoon, dat hij zeer veel van haar hield, en stemde toe.

Nu kwamen zij iedere avond samen onder de eik buiten het dorp en zij waren heel gelukkig met elkaar. Maar een boze vrouw zag hen eens en ging aan de koning vertellen, dat zijn zoon iedere avond met Zevenschoon onder de eik zat. De koning werd wit van gramschap en zond zijn soldaten naar het huisje van Zevenschoon om het in brand te steken.

Zevenschoon zat juist aan het venster te naaien, maar toen ze bemerkte dat het huis in brand stond, sprong ze uit het raam en kwam in een uitgedroogde bronput terecht. Haar arme ouders kwamen in het vuur om.

Aanvankelijk was Zevenschoon zo verdrietig, dat ze dagenlang in de bronput zat te schreien. Maar toen ze uitgeschreid was, klom ze uit de put, groef met haar blanke handjes een beetje geld uit het puin van het verbrande huisje en kocht daarvoor manskleren. Daarop ging ze naar de koning, bood zich als dienaar aan en zei, dat ze Ongeluk heette. De koning zag in haar een jonge, vlijtige dienaar en niet lang duurde het, of hij wilde zich door niemand bediend hebben dan door Ongeluk.

De koningszoon, die hoorde dat het huisje van Zevenschoon verbrand was, was zeer bedroefd, want hij dacht dat Zevenschoon in de brand was omgekomen. Maar toen jaren later de koning zijn rijk aan hem wilde overdragen, moest hij toch naar een vrouw uitzien en zo kwam het, dat hij zich met een verre koningsdochter verloofde.

De dag van de bruiloft naderde en de oude koning reisde met zijn zoon naar de bruid. Onder het grote gevolg was ook 's konings dienaar Ongeluk en voor hem was het een treurige reis. Hij bleef steeds achter in de stoet, want hij wilde niet, dat ze zouden zien,

hoe bedroefd hij was. Maar toen het kasteel van de bruid in zicht kwam, begon hij plotseling te zingen en helder klonk het:

Zevenschoon zo heet ik,
ongeluk dat leed ik!

De prins die naast zijn vader reed, zei:

— Vader, wie zingt daar zo mooi?

De koning antwoordde:

— Wie zou het anders zijn dan Ongeluk mijn dienaar?

Toen ze over de ophaalbrug van het kasteel reden, klonk het voor de tweede keer:

Zevenschoon zo heet ik,
ongeluk dat leed ik!

Weer vroeg de prins:

— Wie zingt daar toch zo mooi, vader? Zou dat werkelijk Ongeluk uw dienaar zijn?

— Ja natuurlijk, antwoordde de koning, wie zou anders zo mooi zingen als Ongeluk mijn dienaar?

Nu stonden ze vlak voor de poort van het kasteel en daar klonk het voor de derde keer:

Zevenschoon zo heet ik,
ongeluk dat leed ik!

Toen kon de prins zich niet meer beheersen. Hij wendde zijn paard, reed naar Ongeluk en keek hem doordringend aan. En hij herkende Zevenschoon. Maar hij knikte haar alleen vriendelijk toe en reed onmiddellijk weer terug naar zijn vader.

's Avonds kwam men bij elkaar in de grote zaal van

het kasteel en het was er heel vrolijk. Toen zei de vader van de bruid:

— We zullen elkaar raadsels opgeven en de bruidegom zal beginnen.

De prins sprak:

— Ik heb een mooie kast, waarvan ik enige tijd geleden de sleutel verloor. Ik ging en kocht een nieuwe sleutel. Toen ik echter thuiskwam, vond ik de oude sleutel terug. Nu vraag ik u, heer koning, welke sleutel moet ik eerst gebruiken, de oude of de nieuwe?

De vader van de bruid antwoordde:

— Natuurlijk de oude!

Toen zei de prins:

— Behoud daarom uw dochter, heer koning, hier is mijn oude sleutel.

En hij nam Zevenschoon bij de hand en leidde haar voor zijn vader.

— Wat? riep de vader, dat is immers Ongeluk mijn dienaar?

Maar de prins antwoordde:

— Beste vader, het is Zevenschoon, mijn vrouw! en hij bond haar gouden lokken onder de muts los. Toen gingen allen de ogen open en ze zagen, hoe wonderschoon zij was.

Duits.

DE WAARZEGGER

Een brave, arme boer die Krekel heette, had zo dikwijls van een lekkere maaltijd horen praten, dat hij van verlangen verging om zich ook eens rond en dik te eten. Omdat hem de middelen daartoe ontbraken, kwam hij op de gedachte zich voor waarzegger uit te geven. Als een of andere hoge heer hem in een gewichtige zaak met zijn kunst nodig had, zou hij zeggen, dat hij eerst dan kon waarzeggen, wanneer hij van de morgen tot de avond aan één stuk lekker kon eten en drinken zoveel hij beliefdde.

Hij ging op weg en kwam bij een deftige dame, die een zeer kostbare diamant was kwijt geraakt. Op haar vraag, of hij haar zou kunnen helpen, antwoordde de boer, dat dat een kleinigheidje voor hem was, als men hem tenminste drie dagen van de morgen tot de avond lekker liet smikkelen. De dame beval haar kok alle gerechten die hij maar lustte op te dienen en de boer nam in een afzonderlijk vertrek aan de tafel plaats.

De drie bedienden die de diamant gestolen hadden, waren over de komst van de waarzegger allerminst gerust. Ze hielden het voor een uitgemaakte zaak, dat hij hun diefstal zou onthullen. Daarom spraken ze af, dat ze hem nauwkeurig zouden gadeslaan, wanneer ze hem aan tafel bedienden.

Krekel zette zich de volgende morgen aan tafel en

kreeg alles wat hij maar lustte. Toen hij dik gegeten was, kreeg hij slaap en zei, terwijl hij toevallig de eerste bediende aankeek:

— God zij dank, dat is de eerste!

Hij bedoelde, dat een van de drie langverbeide feestdagen voorbij was. Maar de bediende liep zo hard hij kon naar zijn makkers en vertelde, wat de waarzegger gezegd had.

Ook zij waren het er roerend over eens, dat hij bedoelde: dit is een van de drie dieven.

De tweede dag was het de beurt van de tweede bediende. Krekel at en dronk en toen het avond was, zei hij luid, de bediende toevallig aankijkend:

— God zij dank, dat is de tweede!

De bediende voelde zijn knieën knikken en haastte zich naar zijn makkers. Nu leed het geen twijfel, dat de waarzegger hun diefstal had ontdekt.

De derde dag zat Krekel weer lekker te schransen.

De derde bediende was zeer zenuwachtig. Wanneer mijnheer Krekel maar naar een nieuwe fles wijn wees, dacht hij, dat hij hem moest hebben. Na het eten zei Krekel een dankgebed, dat ongeveer aldus eindigde:

— God zij dank, dat zijn ze nu alle drie. Meer heb ik op de wereld niet verlangd.

— En gij vriend, wendde hij zich tot de bediende, ga naar uw meesteres en zeg, dat ik haar een ogenblikje wil spreken.

Toen dacht de bediende, dat het laatste uur voor hem en zijn makkers geslagen was.

— Ach mijnheer de waarzegger, zei hij, is er dan helemaal niks op te vinden, dat gij ons niet aanbrengt bij onze meesteres?

Ook de twee anderen kwamen erbij staan en Krekel was niet weinig verbaasd. Hij was op alles behalve

op dat voorbereid en had zich reeds bang gemaakt over de vraag, waarop zijn bedrog zou uitlopen. Niettemin hoorde hij de bekentenis der dieven met een ernstig gezicht aan en prees hun eerlijkheid, ofschoon hij natuurlijk door zijn kunst alles reeds lang tevoren had geweten. Vervolgens liet hij de diamant in hun aanwezigheid in de maag van een kalkoen verdwijnen en verzekerde hen, dat hij de dame niets zou vertellen. Toen de dame kwam, zei hij haar, dat de diamant op de grond gevallen was bij het uittrekken van haar handschoen en dat een van haar kalkoenen hem verslonden had. Als men hem alle kalkoenen bracht, zou hij de schuldige ongetwijfeld aanwijzen. De dame was zeer verheugd en liet de kalkoenen voorbrengen. Krekel slachtte er eentje van en werkelijk vond men in zijn maag de verloren diamant. Het spreekt vanzelf, dat Krekel van toen af de hoogste eer genoot en door de dame als een huisvriend werd behandeld.

Maar kort daarop kwam de echtgenoot van de dame van een verre reis terug en die wilde het verhaal van zijn vrouw over de waarzegger niet geloven. Toen Krekel aan hem werd voorgesteld, werd hij in zijn mening nog versterkt, hij vond hem hoogst onnozel. Daarom wilde hij maar direct de proef op de som nemen. Toevallig zat er een krekeltje in de schouw te kriepen en de heer des huizes ving het en verstopte het, zonder dat de boer het zag, tussen twee borden. Toen zei de heer des huizes:

— Nu mijn vriend, ofwel zijt gij een spitsboef ofwel een groot waarzegger. Wanneer gij niet raadt, wat er tussen deze twee borden zit, zal ik je onmiddellijk vijfhonderd stokslagen laten toedienen en je de oren afsnijden!

De arme helderziende zat deerlijk in het nauw, nu

hij bemerkte, dat zijn bedriegerij ontdekt was. Hij richtte zijn ogen ten hemel en riep:

— Och arme Krekel, nu zit je gevangen!

De heer des huizes stond stomverbaasd, omdat de boer inderdaad geraden had, wat er tussen de twee borden zat. Overladen met goud, zilver en eerbewijzen liet hij hem de volgende morgen naar huis terugkeren.

Frans.

DE DOMME IVAN

Er was eens een vader — wie dat was, weet men niet — die drie zonen had: twee verstandige, zoals gij en ik, en een domme, die Ivan heette. Toen de twee verstandige broers op zekere dag naar de jaarmarkt gingen, zeiden ze tegen Ivanko:

— Als we weg zijn, moet je goed oppassen en alles doen, wat men je zegt, begrepen? Is alles in orde, als we terugkomen, dan krijg je van ons een mooie, wijnrode jas. Nauwelijks waren ze weggereden, of de jonge zwagerin zei tegen Ivan, dat hij water moest gaan halen. Ivanko ging. Maar de dommen hebben altijd geluk. Ivanko schepte water en ving een goudvisje. Waarom dat nu juist de dommen te beurt moet vallen, niemand zal het ooit te weten komen.

Het visje zei tegen Ivanko:

— Gooi me terug in het water, Ivanko, ik zal je later bizonder van dienst zijn!

Hij vroeg:

— Wat voor een dienst zou een onnozel visje zoals jij mij ooit kunnen bewijzen?

En het visje:

— Nu, wat zou je willen, dat ik doe?

De domme dacht enkele ogenblikken na. Hij vond het bepaald lastig de emmers met water te moeten dragen. Daarom zei hij:

— Ik zou willen, dat de emmers vanzelf naar huis lopen.

Het visje antwoordde:

— Je hoeft de wens maar uit te spreken en het zal gebeuren!

De domme sprak de wens uit en de emmers liepen vanzelf naar huis.

Toen wierp Ivanko het visje terug in het water:

— Maar zorg ervoor, dat alles altijd precies zo gebeurt als ik het wil, hoor!

— Wees maar niet bezorgd, zei het visje, je hoeft maar te kijken.

De volgende dag moest de domme voor de vrouwen naar het bos brandhout halen. Goed. Ivanko haalde de slede uit de schuur, wierp zijn bijl op de bank en riep:

— Vooruit sleetje, maak dat je wegkomt!

Meteen sprong hij erop en roets! ging het naar het bos, vanzelf. Daar hakte het brandhout zich in stukken, laadde zich op de slede en de slede ging weer vanzelf naar huis.

Op de terugweg moest Ivanko door een dorp, waar het juist jaarmarkt was en heel druk. Maar zoals ge

weet: een domkop vindt overal zijn weg. Ivanko stuurde zijn slede niet naar rechts of links en stormde steeds maar rechtuit. Hij reed dozijnen mensen van de sokken. Wie schielijk wegsprong, stond stomverbaasd vanwege de slede, die beladen met brandhout en een domoor zo maar vanzelf ging. Men wilde hem vasthouden, maar Ivanko was in een oogwenk uit het gezicht verdwenen.

De volgende dag kwamen de mensen uit dat dorp met kwade bedoelingen naar de hut van Ivanko. De domoor zat boven op de oven en lachte maar. Ze vroegen hem, of hij het was die met zijn slede hun dorpsgenoten verpletterd had. Hij antwoordde: — Neel! Toen stormden ze op hem af. Ivanko werd woedend en riep:

— He daar vuurhaak, drijf ze allemaal mijn hut uit! En de vuurhaak ging zo te keer, dat ze allemaal hals-overkop de hut uitstoven, de een door de deur, de ander door het venster.

Toen de mensen in hun dorp terugkwamen, schreven ze een aanklacht tegen Ivanko naar de czaar in eigen persoon: daar en daar woont een kerel, die niemand aan kan, hij verstaat alle toverkunsten. De czaar antwoordde schriftelijk: koop een zak suikergoed, ga er naar toe en breng hem bij mij. De mensen kochten het suikergoed, brachten het naar de domoor en die snoepte ervan en liet met zich praten.

— Ga mee naar de czaar, zeiden ze.

— Zonder mijn oven ga ik nergens naar toe, antwoordde hij.

Wat moest men met zo'n domoor beginnen? Ze schreven weer naar de czaar en vroegen, of Ivanko op de oven mocht komen. De czaar liet weten, dat hij er geen bezwaar tegen had. En Ivanko knabbelde op

zijn suikergoed, riep een bevel en reed op de oven naar de czaar. Een stroom mensen volgde hem.

— Wat is dat daar voor een kerel die op zijn oven rijdt?

— Dat is de domme Ivanko, hij gaat naar de czaar! De czaar stond op het bordes van zijn paleis, toen Ivanko op zijn oven arriveerde.

— Goed dat je gekomen bent, zei hij, kom mee naar mijn kamer.

— Nee, zonder mijn oven ga ik niet, lachte Ivanko. De czaar had mooi praten en dreigen: — Zonder mijn oven ga ik niet mee naar binnen. Wil je dat niet, dan ben ik zo weg, vóór je de tijd hebt genomen om te kijken!

Of hij wilde of niet, de czaar moest alle deuren openmaken en de domoor reed toen op zijn oven door de vertrekken van het paleis naar de kamer van de czaar. Hij werd door de czaar goed onthaald, maar hij deed geen moeite om van zijn oven af te komen. Alles moest men hem op zijn oven komen brengen, vooral suikergoed. God weet hoeveel suikergoed hij wegwerkte.

En toen kreeg de dochter van de czaar nog zin in hem ook! Ze zei tegen haar vader:

— Hij bevalt me, ik wil met hem trouwen!

De czaar wist niet waar hij het moest zoeken en wou haar een pak slaag geven. Maar toen sprong ze naast Ivanko op de oven en niemand kon er haar meer afhaken. De czaar zag wel in, dat daar niks meer aan te doen was, en liet ze dus maar met elkaar trouwen. Maar wat gebeurde? Nauwlijks waren ze in den echt verbonden, of de oven verdween spoorloos.

De czaar liet toen een grote ton bouwen en toen de ton klaar was, duwde hij eigenhandig Ivanko en zijn dochter erin en rolde de ton in de zee. Drie jaren

zwierven Ivanko en zijn vrouw op zee rond. Toen stootte de ton eindelijk aan een oever en Ivanko riep:

— Ik wil, dat de ton uit elkaar valt!

De ton viel werkelijk in duigen en ze gingen samen aan land.

Daar woonden geen mensen, daar was het zo heerlijk als in het paradijs. En weer riep Ivanko:

— Ik wil, dat er een paleis komt!

Onmiddellijk stond er een paleis, dat nog mooier was dan het verblijf van de czaar. Alleen waren er geen hebzuchtige hovelingen. In dit paleis woonden voortaan Ivanko en zijn vrouw. De dieren en vogels brachten hun eten en drinken en de bijen maakten voor hen uit hun honing suikergoed.

Ik was bij hen,
dronk wijn en mede,
at suikergoed,
sprak met Ivanko.

Maar toen hij me een duwtje gaf, vloog ik met mijn neus tegen de grond en met mijn hoofd tegen een paal — en uit is mijn verhaal!

Russisch.

DOMME HANNA.

Er was eens een man en een vrouw, die hadden een dochter. Die dochter wilde met alle geweld trouwen, maar ze was ongelofelijk dom. Op een Zondag zou een vrijer na de hoogmis haar ouders om haar hand komen vragen.

— Hanna, zei de moeder, vanmiddag komt je vrijer hier eten en dan moet je voor hem eens een lekker bord soep koken. Hier heb je een flink stuk spek, doe dat in de ketel en voeg er nog allerhand aan toe.

Nu had Hanna een hondje dat toevallig Allerhand heette, ja zo heette het werkelijk, en Hanna pakte het beet en stopte het in de ketel met kokend water. Tevreden over haar kookkunst hurkte zij voor het vuur en wachtte op de thuiskomst van moeder. Toen die binnenkwam en vroeg of ze alles precies gedaan had zoals ze had gezegd, antwoordde Hanna:

— Jazeker, en ik heb er ook Allerhand ingestopt.

De moeder lichtte de deksel van de ketel en jammerde:

— Wat! ben je gek geworden? Wie heeft je gezegd, dat je de hond erbij moest koken?

— U zei toch, dat ik er Allerhand in moest doen.

— Ach, als je vrijer wist wat een dom meisje jij was, dan zou hij zeker niks van je willen weten. Maar kom, wat het oog niet ziet, deert het hart niet, zet nu maar vlug een ketel brei op het vuur, roer hem goed om en zorg dat hij bindt. Ondertussen zal ik water halen.

Hanna roerde en roerde, maar de brij bond niet zoals ze wilde. Kom, ze zou maar wat garen in de ketel gooien, dat zou ongetwijfeld goed binden.

— Bindt de brij goed? vroeg de moeder, toen ze terugkwam.

— Nou en of, u moet maar eens zien, zei Hanna, die heel tevreden over zichzelf was.

Maar toen de moeder in de ketel keek, werd ze wanhopig:

— Vooruit, dom meisje, de mis is zo uit, zet nu maar gauw brood en vlees klaar!

Daar kwam de vader met de vrijer al binnen.

— Wij hadden geen tijd om warm eten klaar te maken, zei de moeder, want Hanna moest de vliegen van de koe jagen en ze had er haar handen vol aan. Maar geen nood. Hanna, haal in de kelder eens gauw een kruikje appelwijn.

Hanna zette de kruik onder het kraantje en opende het. Opeens dacht ze:

— Ja, nu zal ik wel trouwen, maar als ik nu eens kinderen krijg, hoe zal ik ze dan moeten noemen? Want alle namen zijn al vergeven!

En omdat ze met deze moeilijke vraag geen weg wist, bleef ze op haar hurken voor het vat zitten en onderfussen liep de appelwijn over.

De moeder dacht: wat blijft ze lang weg, en ging zelf naar de kelder.

— Och God, jammerde zij, wat zit je daar te dromen? Zie je dan niet, dat de wijn over heel de vloer loopt?

— Och moeder, als het alleen maar het trouwen was, maar als ik kinderen krijg, hoe zal ik ze dan noemen, want alle namen zijn al vergeven!

Daarop wist de moeder geen antwoord te geven en ze bleef diep nadenken, terwijl de wijn stroomde en stroomde.

De vader zei tegen de vrijer:

— Ik ga eens kijken, waar die vrouwen zo lang blijven, en ging naar de kelder:

— Hé daar, gekkinnen, wat zitten jullie daar te dromen. Zien jullie dan niet, dat heel onze kostelijke appelwijn wegstroomt?

— Ja, dat is allemaal goed en wel, zei de moeder, jij hebt goed praten, maar het gaat er niet alleen om onze dochter uit te huwelijken. Als ze nu eens kinderen krijgt, hoe moet zij ze dan noemen, want alle namen zijn al vergeven!

En ook de vader peinsde en peinsde en vergat intussen de kraan dicht te doen.

Maar daarboven werd de vrijer onderhand ongeduldig. Hij zou zelf eens gaan kijken, hoe het met die appelwijn stond. In de kelder vond hij ze alle drie bij elkaar zitten, diep in gedachten verzonken:

— Wel hier en daar, wat doen jullie? Zien jullie niet, dat heel de appelwijn uit het vat loopt?

— Jij hebt goed praten, zei de vader, maar als je kinderen krijgt, hoe zul je ze dan noemen, want alle namen zijn al vergeven!

— Wel alle duivels, zei de jonge man, als ik op de hele wereld drie wezens vind die even dom zijn als jullie, dan kom ik terug.

Nauwelijks was hij buiten de stad, of hij zag boeren die aan 't oogsten waren. Ze sneden telkens maar één aar af, droegen die naar de schuur en keerden dan weer naar het veld terug.

— Wel alle duivels, riep de jonge man, wat voor een spel spelen jullie eigenlijk?

— Dat is geen spel, antwoordden de boeren, we oogsten ons koren beter gezegd.

Nu had de jonge man onderweg een sikkel gevonden

en hij liet de boeren zien, hoe men in één slag een hele garve kon maaien.

— Wat is dat voor een dier? vroegen ze en keken wantrouwend naar de sikkel.

Een hunner zou het ook eens proberen, maar in plaats dat hij het heft vastpakte, greep hij in het mes.

— Ail schreeuwde hij, het gemene beest heeft me gebeten, en hij begon de sikkel af te ranselen.

— Wel alle duivels, zei de jonge man, als ik nog twee van zulke mensen vind, zal ik naar Hanna terug gaan.

Wat later ontmoette hij een vrouw die een wagen vol zon naar huis wou rijden. Maar als de wagen in de schaduw kwam, verdween het zonlicht en begon ze weer van voren af aan.

— Wat doe je daar toch beste vrouw? vroeg hij.

— Ach, ik wil mijn wagen vol zon naar huis brengen; mijn kindje heeft het zo koud en van de zon zou het gauw warm worden. Maar het is zo moeilijk: zodra ik in de schaduw kom, verdwijnt de zon.

— Wel alle duivels, je zou er beter aan doen, als je je kindje op de wagen zette en het in de zon reed!

— Ach, dat is waar, zei ze, daaraan had ik niet gedacht.

— Nou dat zijn er twee, zei de jonge man bij zichzelf, als ik er nog een vind die even dom is als deze, zal ik naar Hanna terug gaan.

Kort daarop kwam hij voorbij een heerlijk kasteel, waar hij drie mannen zag die alles in het werk stelden om het kasteel met ijzeren stangen op te lichten.

— Maar wat doen jullie daar toch? vroeg hij.

— Ja, zeiden de mannen, we willen het kasteel een mijl verplaatsen, want een wolf heeft daar in dat bosje een grote boodschap gedaan en de koning kan de stank niet verdragen.

— Wel alle duivels, zou het niet gemakkelijker zijn, als jullie het drek van de wolf zoudt wegdragen?

— Waarachtig dat is waar, zeiden de mannen verbaasd, daar moet je toch maar hersens voor in je kop hebben; nee, daar zouden wij ons hele leven niet op gekomen zijn.

— Nou, zei de jonge man bij zichzelf, nu heb ik drie mensen gevonden die nog dommer zijn dan mijn schoonvader, mijn schoonmoeder en mijn toekomstige vrouw. Kom, laat me nu maar terug naar Hanna gaan. En zo gebeurde het.

Frans.

DE KLAPLOPER

Er was eens een luie, domme mens. Niets kon hij zijn eigen noemen, van werken moest hij niets hebben. Hier bedelde hij om brood, daar om drinken, ginds om tabak. Waar hij zich liet zien, zei men:

— Daar is de klaploper weer, hij heeft zeker weer iets van ons nodig.

De man deed echter, alsof hij niets hoorde, en bedelde kalm voort. Tenslotte wou niemand meer iets van hem weten en toen zei hij:

— De mensen deugen geen van allen, ze hebben niet eens medelijden met een arme drommel zoals ik. Ik zal eens gaan aankloppen bij iemand die barmhartiger is.

Hij verborg zich ergens, stak zijn handen omhoog en riep:

— Mijn Heer en Mijn God, Schepper van hemel en aarde, Gij Die mij geschapen hebt, ik ben maareen arme drommel, geef mij iets om van te leven.

Maar er kwam niets, noch van de aarde noch uit de hemel, hoezeer hij ook rondkeek.

Toen hij zijn gebed voor de tweede en derde maal herhaald had, klonk ineens van dichtbij:

— Ha — ha! doe je mond maar wijd open, dan zal het wel komen, het is alleen maar een kwestie van geduld!

Dat waren een paar kwajongens uit de buurt, die

hem uitlachten, en de klaploper schaamde zich zozeer, dat hij besloot een eenzame, hoge berg te beklimmen, waar hij dichterbij God en verder van de mensen zou zijn.

Onderweg ontmoette hij een wolf.

— Mens, mens, waar ga je naar toe? zei de wolf.

— Naar God, antwoordde de klaploper.

— Naar God?! Als dat werkelijk zo is, moet je God tussen haakjes eens vragen, wat ik eigenlijk vreten moet om dik te worden. Ik heb van alle dieren al gegeten, maar het blijft vel over been. Ik wacht hier, tot je terugkomt.

— Goed, goed, zei de klaploper en hij zette zijn reis voort.

Toen kwam hij een eik tegen.

— Mens, mens, waar ga je naar toe? zei de eik.

— Naar God.

— Naar God?! Als dat waar is, wil je dan niet zo goed zijn eens bij God te informeren, waarom ik langs deze kant verdord ben?

— Goed, goed, zei de klaploper en hij ging verder.

Toen kwam hij aan een rivier.

— Mens, mens, waar ga je naar toe? riep een vis, die zijn kop uit het water stak.

— Naar God.

— Naar God?! Ach, vraag Hem dan eens tussen duin en dijk, waarom ik aan mijn linkeroog blind ben.

— Het zal gebeuren, zei de klaploper en hij zette zijn reis voort.

En voor hem lag een hoge berg. Op de top stond een hert, dat hem vroeg, waar de reis naar toe ging.

— Ik moet God persoonlijk spreken, zei de klaploper en daarom ben ik naar hier toe gekomen. Ik doe het ook niet voor mijn plezier!

Het goede hert zei:

— Als je nu nog dichter bij God wilt komen, kun je gerust mijn gewei als ladder gebruiken.

Dat liet de klaploper zich geen tweemaal zeggen en weldra stond hij boven in het gewei.

Plotseling hoorde hij een donderende stem vlakbij uit de hemel:

— Sterveling, waar wil je naar toe?

— Naar U, Allergenadigste, antwoordde bevend de klaploper.

— Wat wil je van mij?

— Heer, ik ben maar een arme drommel en ik heb niets om van te leven, wees mij genadig!

— Keer naar huis terug en je zult vinden, wat je zoekt.

Vervolgens besprak de klaploper nog de zaken van de wolf, de eik en de vis, ontving de gevraagde inlichtingen en begaf zich op weg naar huis. Zo blij was hij, dat hij meer danste dan liep.

Daar was hij al weer bij de rivier.

— En? vroeg de vis, die juist zijn kop uit het water stak.

— In je linkerkieuw zit een diamant. Als je die eruit neemt, zul je weer goed kunnen zien.

— Wil je zo goed zijn me eventjes te helpen?

Ja zeker, de klaploper trok de diamant uit de kieuw en de vis zag weer door zijn linkeroog. Uit dankbaarheid schonk de vis hem de kostbare edelsteen, maar hij wierp hem in het water:

— Waarom ook? Ik vind thuis vanzelf wat ik nodig heb!

En hoogmoedig ging hij verder.

Spoedig kwam hij bij de eik.

— Heb je het gevraagd? zei de eik.

— Ja zeker. Onder je verdorde zijde ligt een grote wijnkruik begraven. Als je die eruit graaft, kan het sap van de grond weer in je opstijgen.

De eik vroeg of hij haar daarbij een handje zou willen helpen en de klaploper begon te graven. Hij vond werkelijk een grote wijnkruik, die tot de rand met goud gevuld was. Uit dankbaarheid wilde de eik hem alles schenken, maar hij zei:

— Wat zal ik me druk maken? Als ik thuis kom, vind ik toch alles, wat ik nodig heb!

Hij trapte de kruik in een sloot en al het goud rolde weg.

Tenslotte kwam de klaploper bij de wolf.

— En? vroeg de wolf dadelijk.

— Ik moest je zeggen, dat je het eens met mensenvlees moest proberen, je zou er wel bij varen.

— Zo, zo, zei de wolf. Nu ja, jij bent ook een mens, laten we meteen maar de proef op de som nemen! En de wolf sperde zijn muil open en vrat hem met huid en haar op.

De volgende morgen vonden een paar kwajongens uit de buurt wat lappen en rafels, die ze naar het dorp brachten. Allen herkenden er de kleren van de klaploper in. Ze hadden medelijden met hem, hoewel ze hem nooit graag hadden gezien. Maar een grijsaard zei tegen de kwajongens:

— Daar ziet ge 't nul! De wereld is arbeid en de klaploper heeft ongelijk. Zijn leven en dood zijn aanleiding tot schreien en tot lachen!

Georgisch.

DE KIKVORSPRINSES

In zeker rijk woonden eens een czaar en een czarin, die drie zonen hadden als valken. Toen zij huwbaar werden, riep de czaar hen bij zich en zei:

— Mijn zonen, mijn valken, gij zijt nu in de jaren en het wordt tijd, dat gij u een vrouw kiest.

— Het is tijd, vadertje, zeien ze alle drie, het is tijd.

— Neem daarom uw zilveren bogen, zet uw koperen pijlen op de pees en laat ze vliegen naar verre, vreemde landen. Voor wier deur ze néervallen, daar zal ieder van u zijn bruid halen.

Ze gingen naar buiten. De oudste zoon schoot en de pijl verdween in de wolken en kwam terecht in een ander czarenrijk, in de tuin van de czaar. De dochter

van de czaar, die juist in de tuin wandelde, raapte de pijl op en ging naar haar vader:

— Zie eens wat een mooie pijl ik gevonden heb, vadertje!

De vader zei:

— Ge moogt hem aan niemand anders geven dan hem, die u tot vrouw zal nemen.

Meteen kwam de oudste zoon aangereden en vroeg zijn pijl terug.

— Ik zal je tot vrouw nemen, zei hij.

Ze gaven elkaar een trouwbelofte en de czarenzoon reed naar huis terug.

Nu schoot de tweede zoon en de pijl vloog lager dan de wolken, maar hoger dan de bossen, en kwam terecht in een koninkrijk, in de tuin van de koning. De dochter van de koning, die juist op het bordes zat, raapte de pijl op en ging naar haar vader:

— Zie eens wat een mooie pijl ik gevonden heb, vadertje!

— Gij moogt hem aan niemand anders geven dan hem, die u tot vrouw zal nemen.

En daar kwam juist de tweede zoon aangereden en vroeg zijn pijl terug.

— Ik zal je tot vrouw nemen, zei hij.

Ze gaven elkaar ook een trouwbelofte en de czarenzoon reed naar huis terug.

Nu schoot de jongste zoon, Ivan Czarevitch heette hij en de pijl vloog niet hoog en niet laag en viel niet ver of niet dichtbij in een moeras. Een kikvors, die op een graspol zat, raapte de pijl op. Kijk eens wat een mooie pijl ik heb gevonden, zei ze bij zichzelf.

En daar kwam juist Ivan Czarevitch aangereden en riep: —Geef mij m'n pijl terug!

De kikvors antwoordde: —Ik geef de pijl aan niemand

anders behalve hem, die mij tot vrouw zal nemen. Ivan Czarevitch werd zeer bedroefd en keerde schreiend naar huis terug.

De drie zoons moesten nu hun vader vertellen, hoe zij gevaren waren. De oudste zoon zei: — Ik heb een czarendochter gevonden, en de tweede: — Ik een koningsdochter.

— En gij, Ivan Czarevitch, waarom schreit gij?

— Waarom zou ik niet schreien? Mijn broers hebben vrouwen zoals het hoort, maar ik moet zo'n groene kikvors uit het moeras tot vrouw nemen. Past die dan bij mij?

— Daar is niks aan te doen, zei de czaar, neem haar maar, het zal zo wel voor je geschikt zijn.

En de drie zonen trouwden.

Maar op zekere dag wou de czaar eens zien, wie van zijn schoondochters de mooiste handdoeken kon weven. Toen Ivan Czarevitch dat hoorde, kwam hij schreiend thuis. De kikvors kroop op zijn knieën en vroeg:

— Waarom schrei je, Ivan Czarevitch?

— Waarom zou ik niet schreien, want het staat zo en zo.

— Schrei maar niet en ga slapen. Het zal wel in orde komen.

Toen hij te bed lag, trok de kikvors haar huid uit, riep een kort bevel en meteen waren vele meisjes aan het weven en borduren. Bij het aanbreken van de morgen was ze weer een gewone kikvors, maar Ivan Czarevitch keek zijn ogen uit naar de mooie, kostbare handdoeken. En de czaar vond de doeken zo buitengewoon mooi, dat hij ze aan het heiligenbeeld ophing. De doeken van de twee andere schoondochters gaf hij aan de keukenmeid, want die waren maar zo-zo.

Op een andere dag wou de czaar wel eens zien, wie van zijn schoondochters de lekkerste koeken kon bakken. Toen Ivan Czarevitch dat hoorde, kwam hij weer schreiend thuis. De kikvors zei echter:

— Schrei maar niet en ga slapen. Het zal wel in orde komen.

Hij legde zich te bed en sliep in. Maar de beide andere schoondochters keken door het raam om te zien, hoe de kikvors de koek zou bakken. Zij nam het deeg, zuurde het een beetje, roerde en klopte, klom op de oven, sloeg een gat in de oven en schudde het beslag er helemaal in. De beide vrouwen liepen nu hard naar huis en gingen op dezelfde manier te werk. Ze bakten koeken, die een hond zelfs niet zou vreten. Maar de kikvors deed intussen haar huid uit, riep een kort bevel en meteen waren vele meisjes aan het bakken. Toen Ivan Czarevitch wakker werd, was ze weer een gewone kikvors, maar hij keek zijn ogen uit naar de mooie, witte koeken. De czaar was met de koeken buitengewoon ingenomen en at ze zelf helemaal op. De koeken van de beide andere schoondochters wierp hij echter de honden voor.

En op weer een andere dag zei de czaar:

— Ik nodig u alle drie met uw vrouwen op een feestdiner.

Ivan Czarevitch ging schreiend naar huis.

— Ivan Czarevitch, waarom schrei je?

— Waarom zou ik niet schreien, want het staat zo en zo. Hoe moet ik met jou aan tafel verschijnen?

— Schrei maar niet en ga slapen. Het zal wel in orde komen.

Toen Ivan Czarevitch de volgende morgen wakker werd en de groene kikvors zag, begon hij weer te schreien.

— Schrei maar niet, Ivan Czarevitch, zei de kikvors, ga maar vast vooruit. Als het begint te regenen moet je maar denken, dat je vrouw zich in de dauw van de regen baadt. En als een bliksemstraal door de wolken flitst, dan moet je maar denken, dat je vrouw haar blinkende kleren aandoet. Maar wanneer de donder rommelt, dan komt ze terstond.

Toen Ivan Czarevitch op het diner aankwam, zaten zijn twee broers reeds aan tafel met hun rijkgeklede en kostbaar versierde vrouwen. De broers spotten: — Waarom ben je alleen gekomen? Je had haar toch in je zakdoek kunnen meebrengen?

— Spot maar niet, antwoordde Ivan Czarevitch, ze komt me zo achterna.

En toen het begon te regenen, zei hij:

— Nu baadt mijn vrouwtje zich in de dauw van de regen.

De broers lachten hem uit. En toen een bliksemstraal door de wolken flitste, zei hij:

— Nu doet mijn vrouwtje haar blinkende kleren aan. De broers haalden hun schouders op en dachten, dat hij nu helemaal gek was geworden. En toen de donder begon te rommelen, zei hij:

— Nu komt mijn vrouwtje terstond. En werkelijk: bij het bordes hield een koets met zes paarden stil en uit de koets steeg een vrouw die zo mooi was, dat iedereen aan tafel verstomde.

Het eten werd opgediend. Alle gasten zaten stil naar de wondermooie vrouw van Ivan Czarevitch te kijken en kregen nooit genoeg van haar schoonheid. En de beide andere schoondochters van de czaar deden haar best alles hetzelfde te doen als de vrouw van Ivan Czarevitch. Die stak telkens één hap eten in haar mond en één in haar mouwen, één lepel in haar mond

en één lepel in haar kleed, en de schoondochters deden het haar angstvallig na.

Na het diner nodigde de czaar zijn schoondochters uit tot een dansje. De twee anderen wilden niet, ze zeiden:

— Laat haar maar eerst dansen!

De vrouw van Ivan Czarevitch begon te dansen en haar voeten raakten nauwelijks de vloer. Uit haar rechtermouw vloog een hap eten, die werd een tuin met een zuil in het midden. Rondom de zuil sloop een kater. Als de kater langs de zuil omhoog klom, zong hij liedjes; als hij naar beneden kwam, vertelde hij sprookjes. En uit haar linkermouw schudde de vrouw van Ivan Czarevitch een riviertje, dat door de tuin ging stromen en op het water zwommen witte zwanen. De gasten konden niet uitgekeken komen.

Daarna begonnen de beide andere schoondochters te dansen. Toen ze met hun rechterarm zwaaiden, vlogen de kluijjes in het gezicht van de czarín en toen ze met hun linkerarm zwaaiden, bevuilden de kliekjes het gezicht van de czaar. De czaar riep:

— Hou op, hou op, vervloekte dochters. Ge zoudt me nog blind maken met uw gedans!

Ivan Czarevitch kon zich maar niet zat kijken aan de schoonheid van zijn vrouw. Hij wist ook niet, wat hij er van denken moest. Daarom zadelde hij ongezien zijn paard en reed naar huis om te onderzoeken, waar zijn vrouw haar gratie vandaan had gehaald. Bij het vuur in haar kamer vond hij echter niets dan de huid van een kikvors. Hij wierp de huid in het vuur en reed terug naar het paleis van zijn vader, waar het feest vrolijk werd voortgezet.

Toen Ivan de volgende morgen met zijn vrouw thuis kwam, keek zij vruchteloos rond naar de kikvorsen-

huid. En toen zij hoorde, dat hij de huid verbrand had, riep zij wanhopig:

— Ach Ivan Czarevitch, wat heb je me nu aangedaan! Had je ze niet aangeraakt, dan was ik eeuwig de jouwe gebleven. Nu moeten we van elkaar scheiden, misschien voor altijd! Vaarwel, vaarwell! Zoek mij in het dertigste czarenrijk bij Baba-Jaga met het knokelbeen.

Wenend wierp zij haar handjes in de lucht en werd een koekoek, die door het open venster wegvloog. Lang treurde Ivan Czarevitch over het verlies van zijn vrouw. Eindelijk nam hij zijn zilveren boog, vulde een zak met brood, hing een drinkfles over zijn schouder en ging de wijde wereld in. Daar ontmoette hij een grijsaard, die zo wit was als melk:

— Goejendag Ivan Czarevitch, waar ga je naar toe?

— Goejendag vadertje, ik ga waarheen mijn ogen kijken om mijn vrouw te vinden. Ze moet ergens in het dertigste czarenrijk zijn, bij Baba-Jaga met het knokelbeen. Weet gij niet, waar dat is, vadertje?

— Waarom zou ik dat niet weten? Natuurlijk weet ik dat!

— Wees zo goed het mij te vertellen, vadertje.

— Ach, waartoe zou ik het je vertellen, mijn zoon, je speelt het toch niet klaar.

— Of ik het klaarspeel of niet, vertel mij maar, ik zal mijn leven lang voor u bidden.

— Nu als je het dan perse wilt: hier, neem dit kluwen en rol het voor je uit. Als je het kluwen volgt, kom je rechtstreeks bij Baba-Jaga met het knokelbeen.

Ivan Czarevitch deed zoals de grijsaard hem gezegd had en liep achter het kluwen aan. Daar ontmoette hij in een donker bos een beer. Hij legde een koperen pijl op zijn zilveren boog en wou schieten. Toen riep de beer:

— Ivan Czarevitch, dood mij niet, ik zal je nog van groot nut zijn!

Ivan Czarevitch liet de beer lopen.

Hetzelfde overkwam hem met een valk, die voor zijn boog vloog. Hij liet de valk vrij uit en ging dieper de wereld in, tot hij bij een helderblauwe zee kwam. Op de oever lag een snoek, die in de zon verschroeide. Ivan Czarevitch wou hem opeten, maar de snoek sprak:

— Ivan Czarevitch, gooi me liever terug in zee, ik zal je nog van groot nut zijn.

En Ivan Czarevitch gooide de vis in het water en vervolgde zijn weg.

Eindelijk kwam hij in het dertigste rijk aan. Daar stond een hutje op kippepootjes. Hij ging de hut binnen en vond Baba-Jaga met het knokkelbeen gezeten op de oven. Haar voeten hingen naar beneden tot aan de vloer en haar hoofd had ze in de schoorsteen gestoken. Ze zei:

— Welkom Ivan Czarevitch, welkom. Ben je goedschiks of kwaadschiks hier gekomen?

— Zowel het een als het ander, antwoordde hij.

— Verberg je je voor iemand of zoek je iemand, vroeg Baba-Jaga.

— Ik zoek mijn lieve vrouw, de groene kikvors.

— Ik weet het, ik weet het, zei Baba-Jaga, als ze op bezoek komt, vangt ze de luizen uit mijn haar.

— Waar is ze dan, moedertje?

— Ze dient als dagloonster bij mijn broer, zei Baba-Jaga en ze vertelde verder, dat haar broer op een eiland in de zee woonde en dat hij ze gauw moest pakken, als hij ze zag, en dat hij niet moest omkijken. Ivan Czarevitch ging naar de zee. Hij keek rond maar zag nergens een eiland. Toen dook de snoek uit de golven en vroeg:

— Ivan Czarevitch, waarom ben je zo bedroefd?

— Zo en zo staat het ermee, antwoordde hij.

— Nu dan, wees maar niet zo treurig, zei de snoek. Hij sloeg met zijn staart op het water en meteen zag Ivan Czarevitch een lange brug van goud, zilver en glas, waarover hij regelrecht naar het eiland kon lopen.

Op het eiland kreeg hij grote honger. Hij had niets te eten en dacht: nu is alles verloren. Maar meteen liep een haas voor zijn voeten en de valk stortte zich op het dier en doodde het. Ivan Czarevitch wilde de haas, braadde hem en stilde zijn honger. Vervolgens overdacht hij, hoe hij door het dichte bos naar het paleis kon komen.

Hij liep langs alle kanten, maar kon nergens een pad vinden. Plotseling kwam de beer uit het bos:

— Goejendag, Ivan Czarevitch, waarom loop je hier zo rond?

— Ik wil naar het paleis, maar ik vind nergens een weg door het bos.

— O, is het dat, zei de beer en hij rukte de bomen uit en maakte zo een mooie weg door het bos. En Ivan Czarevitch stond spoedig in een bekoorlijk dal vlak voor een glazen paleis.

Hij ging naar binnen, opende een ijzeren deur: er was geen levend wezen te zien. Hij opende een zilveren deur: ook daar was geen sterveling. Hij opende een gouden deur: daar zat zijn vrouw bleek en bedroefd vlasdraad te tellen. Toen ze Ivan Czarevitch zag, viel ze hem om zijn hals:

— Ach mijn liefste, hoe heb ik altijd door naar je verlangd. Als het nog een poosje had geduurd, dan had ik je nooit meer terug gezien.

En terwijl ze elkaar omhelsden en streelden, verander-

de zij zich in een koekoek, nam Ivan Czarevitch onder haar vleugels en vloog weg.

En toen ze in het czarenrijk aankwamen, werd ze weer een mooie vrouw. Ze vertelde nu, dat haar vader haar verwenst had en voor drie jaren in dienst van de draak had gedaan. Haar straf was nu uitgeoet en ze leefden samen nog lang en gelukkig.

Russisch.

DE MAAGDELIJKE KONINGIN

Er was eens een koning die zijn rijk streng en rechtvaardig bestuurde. Hij had drie zonen, aan wie hij heel zijn goedheid en wijsheid besteedde. Nu gebeurde het dat hij blind werd. De zonen die veel van hun vader hielden, gingen naar hem toe en vroegen:

— Vader, is er geen enkel middel dat uw ogen kan genezen? We zouden er desnoods voor willen sterven, als we daar uw ogen mee konden redden.

De koning antwoordde:

— Breng mij de vruchten uit de tuin van de maagdelijke koningin en ik zal weer ziende worden.

Eerst zou de oudste zoon op reis gaan. Hij besteeg een goed paard en legde de zweep over het dier. Hij reed over bekende bergen, hij reed over vreemde bergen, tot hij voorbij de ijsberg kwam. Daar zat een oude man met sneeuw witte baard, die de spleten in de weg, die er door de hitte waren ingekomen, dichtnaaide.

— Heidaar, grijskop, moge je werk mislukken! riep de ruiter overmoedig.

De grijsaard keek van zijn werk op en zei rustig:

— Heidaar mijn zoon, moge jouw werk eveneens mislukken!

Maar de ruiter was al weer weg, als een pijl uit een boog vloog hij verder. Eindelijk kwam hij in een land,

waar melk door de rivieren stroomde en de druif 's winters rijpte.

— Als de maagdelijke koningin tuinen heeft, moeten deze het zijn, dacht hij, vulde zijn reistas met vruchten en keerde naar huis terug.

— Hier ben ik weer, vader, zei hij tegen de blinde koning en gaf hem de vruchten. — Ik was in het land, waar melk door de rivieren stroomt en de druif 's winters rijpt. Het kan niet anders of dat waren de tuinen van de maagdelijke koningin en zijn dit de vruchten uit haar tuinen.

— O wee mijn zoon, zei de blinde koning, ik ken het land, waar gij waart. Maar de tuinen van de maagdelijke koningin liggen veel verder!

Toen ging de tweede zoon op reis. Voorbij de ijsberg vond hij de oude man met sneeuw witte baard, die de spleten in de weg dichtnaaide.

— Heidaar grijskop, riep hij, moge je werk mislukken. De grijsaard keek van zijn werk op en zei rustig:

— Heidaar mijn zoon, moge jouw werk eveneens mislukken!

Maar de ruiter was al weggereden. Hij galoppeerde door het land, waar de druif 's winters rijpt en kwam in een streek, waar een olierivier stroomde. Hier vond hij zulke prachtige tuinen en zulk glanzend fruit, dat hij gauw zijn reistas met vruchten vulde en terug naar huis reed.

— Vader, zei hij, hier heb ik de vruchten uit de tuinen van de maagdelijke koningin. Ik reed over de melk-rivier, door het land waar de druif 's winters rijpt, en kwam in de streek waar de olierivier stroomt. Daar plukte ik deze vruchten.

— O wee mijn zoon, zei de blinde koning, het land waar gij waart ken ik. Maar de tuinen van de maagdelijke

koningin liggen veel verder. En toen ging de jongste zoon op reis. Voorbij de ijsberg zag hij de oude man, die de spleten in de weg dichtnaaide.

— Goejendag vadertjel ik hoop van harte, dat je werk moge gelukken, zo riep hij.

— Goejendag mijn zoon, antwoordde de grijsaard, ik hoop van harte, dat jouw werk eveneens moge gelukken.

En toen de jongen vroeg, of hij hem misschien een goede raad kon geven voor zijn verdere reis, zei de grijsaard:

— Zeker mijn zoon! gij moet gaan voorbij de melkrivier, voorbij de olierivier en voorbij de honingrivier. Dan ziet ge voor u liggen een kristallen, een zilveren en een gouden toren. Dat zijn de torens van het kasteel, waarin de maagdelijke koningin verblijft. Luister nu goed: Het ijzeren slot moet ge niet met uw handen openen, maar met een spijker. Voor ge de tuin binnen gaat, moet ge uw schoenen met gras omwikkelen en als ge de vruchten plukt, moet ge dat weer niet met uw handen doen, nee niet met uw handen, maar met een gespleten stok.

— Wees hartelijk bedankt, vadertjel zei de jongen en reed spoorlags verder.

Voorbij de melkrivier, voorbij de olierivier, voorbij de honingrivier bereikte hij in de schemering de torens van de maagdelijke koningin. Hij bond zijn paard vast en opende met een spijker het slot van de poort.

— IJzer doet ons geweld aan, ijzer doet ons geweld aan, schreeuwde het slot.

— Wie zal ijzer geweld aan kunnen doen behalve ijzer zelf? zei binnen in het kasteel de maagdelijke koningin, want ze dacht dat de ene helft van het slot op de andere drukte.

Intussen omwikkelde de jongen zijn schoenen met gras en ging de tuin binnen.

— Gras doet ons geweld aan, gras doet ons geweld aan, klaagde het gras in de tuin.

— Natuurlijk, gras doet gras geweld aan. Laat me toch slapen, zei daarbinnen de maagdelijke koningin, want ze dacht dat de wind de grassprietjes tegen elkaar aanwaaide.

Toen nam de jongen een stok, spleet hem en prikte er de vruchten mee uit de bomen.

— Hout doet ons geweld aan, hout doet ons geweld aan, riepen alle bomen.

— Nu dat spreekt vanzelf, hout drukt op hout, zei de maagdelijke koningin, want ze dacht dat de takken door de wind tegen elkaar sloegen.

Nu wilde de jongen, zou het ook zijn leven kosten, niet weggaan, voor hij de maagdelijke koningin gezien had. Hij liep de trappen op en keek de kamer binnen. Daar lag zij, wonderschoon en slank, op een gulden rustbed. Op haar voorhoofd blonk een ster en onder haar linkeroksel schitterde een maan. Rond het bed stonden gouden en zilveren kandelaars, waarin klare lichten brandden. Op een tafel stonden allerlei fijne spijzen en dranken. En opdat de maagdelijke koningin zou weten, dat hij binnen was geweest, proefde de jongen van de spijzen en dranken. Tenslotte kuste hij de schone slaapster driemaal en beet in haar wang. Maar ze werd toch niet wakker.

Toen reed hij terug naar huis. Hij gaf de vruchten aan zijn vader en vertelde, waar hij ze geplukt had. Verheug dat de blinde koning van de vruchten.

— Nu zullen mijn ogen spoedig genezen zijn, zei hij. Nu keek de maagdelijke koningin, toen zij 's morgens opstond, in de spiegel en zag een rode plek op haar

wang. En aan de spijzen en dranken merkte ze, dat iemand er van gegeten en gedronken had.

— Spiegeltje, spiegeltje, zei ze tot de spiegel, wat is hier vannacht gebeurd?

En de spiegel vertelde haar haarfijn, wat er gebeurd was. Vertoord en verrukt tegelijkertijd ging ze aan het hoofd van de legers van de zeven rijken waarover zij regeerde, naar de residentie van de koning met de drie zoons. Door een boodschapper liet zij weten, dat hij die de vruchten uit haar tuin geplukt had onmiddellijk bij haar moest komen.

De oudste zoon reed regelrecht naar de koningin en beweerde dat hij het geweest was.

— Nu dappere ridder, zei de koningin, vertel me dan maar eens, hoe je de vruchten geplukt hebt?

— Hoe ik ze geplukt heb? Nee maar, natuurlijk met mijn handen.

— Komt niet uit, jongetje, je kunt wel gaan, spotte de koningin.

Nadat de tweede zoon eveneens op deze manier door de mand was gevallen, ging ten leste de jongste naar de koningin.

— Hoor eens dappere ridder, zei ze, heb jij de vruchten uit mijn tuin geplukt?

— Wie zou het anders kunnen zijn dan ik? antwoordde hij lachend.

— En hoe heb je dat dan aangelegd? vroeg ze verder. Toen vertelde de jongste alles en de koningin ging naar hem toe, kuste hem driemaal en beet hem in zijn ene wang, en kuste hem vervolgens nog eens driemaal en beet hem in zijn andere wang.

— Nietwaar, lachte zij, volgens een goede gewoonte heeft men het recht gestolen goed dubbel terug te halen!

Toen gingen ze gearmd naar de grijze koning. De maagdelijke koningin streek met haar hand over zijn ogen en meteen werd hij helemaal ziende. Hij zegende het jonge paar en kroonde hen. En zij leefden gelukkig en tevreden met elkaar. Als zij nog niet gestorven zijn, doen zij het tot op de dag van heden.

Kaukasisch.

DE VROUW VAN DE GOUDSMID EN DE TROUWE ZOON VAN DE VISSER

Er waren eens een koning en een koningin, die kinderloos bleven. Achter hun paleis stond het hutje van een visser, wiens vrouw elk jaar een kindje baarde. De koning was boos op de koningin, omdat ze hem geen kinderen schonk en daarom verzong de koningin een list. Toen de vissersvrouw weer in gezegende toestand was, bond ze een kussen op haar buik, opdat ze er als een zwangere vrouw uit zou zien. En toen de vissersvrouw een kindje baarde, liet ze het heimelijk halen en gaf het voor haar eigen kind uit.

Twee jaar later gebeurde het wonder, dat zij zelf een kindje het leven schonk. Ze voedde het samen met het zoontje van de vissersvrouw op. De beide kinderen hielden zoveel van elkaar, dat zij dag en nacht samen waren en elkaar niet konden missen. En toen ze groot waren geworden en lust kregen de wijde wereld in te trekken, gingen ze samen op reis.

Op zekere dag kwamen zij in een grote stad. In een herberg zaten een aantal jongelieden aan een maaltijd en de beide reizigers waren van de partij. Zoals dat gaat: het gesprek kwam op de schoonheid van de vrouwen. Eén van de jongelieden zei:

— Maar zo schoon als de vrouw van de goudsmid, die met de gouden kroon op haar hoofd aan het venster zit en met de gouden appel speelt, zijn er geen en zullen er nooit zijn!

Allen vielen hem bij, dat de vrouw van de goudsmid de schoonste vrouw ter wereld was, en in het hart van de reizende prins ontstond zulk een laaiende liefde tot haar, dat hij niet meer eten of drinken kon en met niemand verder wilde spreken.

Toen de visserszoon zag, dat zijn geliefde makker van dag tot dag vermagerde, ja verdorde als een dode boom, vroeg hij hem, wat hem toch wel deerde. De prins wou het in het begin niet zeggen, hij stiet zijn vriend met harde woorden terug. Maar zolang drong de visserszoon aan, dat de prins eindelijk zei, dat hij zou sterven van liefde voor de schone onbekende. De visserszoon huurde een huis naast het huis van de goudsmid en liet een onderaardse gang graven, die naar het huis van de goudsmid leidde. Dit huis had zeven verdiepingen en op de bovenste verdieping woonde de vrouw van de goudsmid. De deuren van de zeven verdiepingen waren met zeven sloten gegrendeld en de zeven sleutels droeg de goudsmid, die in de werkplaats vóór het huis zijn ambacht uitoefende, steeds bij zich.

Toen de onderaardse gang klaar was, ging de visserszoon naar de vrouw van de goudsmid en vond haar aan het venster zitten met de gouden kroon op haar hoofd en de gouden appel in haar hand, uitziende over de stralende zee. De vrouw vroeg verbaasd, hoe hij binnen was gekomen, wie hij was en wat hij wilde. Hij vertelde, dat hij een koningszoon was, dat hij in liefde tot haar was ontvlamd en dat hij niet eerder gerust had, voor hij een onderaardse gang had gegraven en op deze wijze toegang tot haar had gekregen. Hij vroeg haar alleen maar de gouden appel te leen, want hij wilde er een laten namaken, die hij als herinnering mee naar zijn koninkrijk terug kon brengen.

Toen de vrouw antwoordde, dat het haar leven zou kosten, als haar man het merkte, zei hij, dat hij de appel allang weer teruggebracht zou hebben, voor de smid de zeven sloten had kunnen openen.

De visserszoon ging met de appel naar de goudsmid in zijn werkplaats en zei:

— Wees zo goed mij een appel te maken, die precies hetzelfde is als deze.

De goudsmid bekeek de appel van alle kanten en riep:

— Dat is mijn eigen appel, die ik zelf gemaakt heb!

— Wat? zei de visserszoon, zijt gij soms de enige goudsmid op heel de wereld?

Maar de goudsmid nam zijn zeven sleutels en liep haastig naar zijn vrouw. Voor hij de zeven sloten echter één voor één geopend had, had de visserszoon door de onderaardse gang de gouden appel al naar de vrouw teruggebracht.

De smid vond dus zijn vrouw als altijd aan het venster, spelend met de appel en uitziende over de stralende zee. Zij vroeg, wat hij op zo'n ongewoon uur kwam doen.

— Ach, wat zal ik zeggen, mijn kindje, er was in mijn werkplaats een man, die mij een appel als voorbeeld liet zien, die precies hetzelfde was als die van jou daar. En nu wou ik eens zien, of jij hem nog wel had.

De vrouw zei:

— Zijt ge gek geworden? Kan dan niemand eenzelfde appel hebben?

De goudsmid ging terug naar zijn werkplaats en daar stond de visserszoon, die intussen ijlings de appel weer bij de vrouw had teruggehaald. En de smid nam de bestelling aan.

Toen de appel klaar was, ging de visserszoon weer

naar de vrouw van de goudsmid. Nu vroeg hij haar gouden kroon te leen, want hij wilde er een laten namaken, die hij als herinnering mee naar zijn koninkrijk kon nemen. Weer liet de vrouw zich tenslotte overreden en weer ging de visserszoon met de kroon naar de goudsmid. De goudsmid bekeek de kroon van alle kanten en riep:

— Dat is mijn eigen kroon, die ikzelf gemaakt heb! Toen de visserszoon hem uitlachte, nam hij zijn zeven sleutels en ging naar zijn vrouw. Deze zat zoals altijd aan het venster met de kroon op haar hoofd en uitzierende over de stralende zee. Want de visserszoon had intussen de kroon door de onderaardse gang ijlings bij haar teruggebracht. De smid zei:

— Ik weet niet hoe ik het heb. Stel je eens voor: de man, die mij de appel bestelde, brengt me nu een kroon, die als twee druppels water op die van jou lijkt.

De vrouw antwoordde:

— Wat heb jij voor muizenissen in je hoofd? Hou je me soms niet achter zeven sloten? Hoe zou iemand mijn kroon kunnen stelen?

De smid ging terug naar zijn werkplaats en vond daar de visserszoon met de kroon in zijn handen. Hij nam de bestelling aan en de visserszoon zei:

— De kroon moet morgen klaar zijn, want dan ga ik vertrekken.

Daarna bracht hij de kroon naar de vrouw van de goudsmid terug, verklaarde haar opnieuw zijn grote liefde en stelde voor, dat hij haar zou ontvoeren en meenemen naar zijn koninkrijk. Toen de vrouw zei, dat ze niet zag, hoe hij haar uit de macht van haar man zou kunnen verlossen, antwoordde de visserszoon:

— Wees daarover niet bezorgd, dat zal ik wel klaar-
spelen. Ik zal met je trouwen en we zullen je man voor
bruidsjonker laten spelen!

De volgende dag ging de visserszoon naar de goudsmid,
nam de kroon in ontvangst en zei:

— Omdat ik morgenavond in het huwelijk treed en
hier in de stad zo niemand ken, zou ik het buiten-
gewoon aardig vinden, als je bruidsjonker zou willen
zijn!

De goudsmid zou erover nadenken en vertelde het
's avonds aan zijn vrouw, zeggend, dat hij er eigenlijk
niet veel zin in had.

— Wat! zei die, zulk een voornaam man bewijst
je de eer bruidsjonker te mogen zijn en jij zoudt het
niet willen?

En ze praatte zolang, tot hij verklaarde er juist erg
veel zin in te hebben.

De volgende morgen bracht de visserszoon zijn
makker de prins door de onderaardse gang naar de
vrouw van de goudsmid. Hij zei tot haar:

— Het staat zo en zo, maar dit is nu uw echte minnaar,
die zonder u niet meer leven kan. Gij moet nu samen
maar doen, zoals ge wilt.

En het duurde niet lang, of er werd afgesproken, dat
de beide gelieven 's avonds aan het strand van de
zee in den echt zouden worden verbonden.

Toen het donker was geworden, brachten de beide
makkers de vrouw van de goudsmid naar hun schip,
dat aan het strand gereed lag. De goudsmid, die voor
bruidsjonker zou spelen, kwam feestelijk uitgedost
enkele ogenblikken later. Toen hij de bruid zag, zei
hij bij zichzelf:

— Mijn kop eraf, als dat mijn eigen vrouw niet is,
en hardop sprak hij:

— Heren, ik heb thuis iets laten liggen, ik ben zo weer terug!

Voor hij echter de zeven trappen beklommen en de sloten van de zeven deuren geopend had, was zijn vrouw door de oneraardse gang naar haar kamer gelopen, en toen hij binnenkwam, zat ze zoals altijd aan het venster met de kroon op haar hoofd en de appel in haar hand. Ze vroeg verwonderd:

— Is de bruiloft nu al ten einde of is er een ongeluk gebeurd?

De smid vertelde stom van verbazing, dat hij eigenlijk naar huis was gekomen om te zien, of zij de bruid niet was. Zijn vrouw riep:

— Schaam je je niet? De hele wereld zal je uitlachen! Maak dat je voortkomt!

De smid keerde dus terug naar het schip, waar hij weer zijn eigen vrouw naast de prins zag zitten. Hij keek haar doordringend aan en zei bij zichzelf:

— Mijn kop eraf, wanneer dat mijn bloedeigen vrouw niet is.

En weer had hij thuis iets laten liggen en weer verging het hem hetzelfde als de eerste keer.

Toen hij eindelijk voor de derde maal naar huis was teruggelopen en zijn vrouw rustig aan het venster had gevonden, legde hij er zich maar bij neer.

— Ik ben toch eigenlijk maar een dwaas, dacht hij, want zijn er geen mensen, die als twee druppels water op elkaar lijken?

En hij hield de bruidskronen boven het hoofd van zijn vrouw en de prins tijdens de inzegening van het huwelijk. Toen de plechtigheid voorbij was, lichtten de beide makkers het anker en het schip koos zee. Maar de goudsmid vond bij zijn thuiskomst de vogel gevlogen. Hij doorzocht alle hoeken en kanten van

de zeven kamers, zijn vrouw was weg en bleef weg. Toen zei hij tegen zijn ogen:

— Nu moet ge eens horen: waarom heb ik jullie eigenlijk, als gij niet zien kunt?

En hij rukte zijn eigen ogen uit. De ogen werden echter twee vogels, die naar het schip vlogen, dat met de bruid wegzeilde. Daar gingen ze op de mast zitten en begonnen tegen elkaar te praten. De een zei tegen de ander:

— Die jonge vrouw zal spoedig weduwe zijn!

— Waarom? vroeg de ander.

— Als de prins thuiskomt, zullen de onderdanen van vreugde met kanonnen schieten en een van de kogels zal hem in het hart treffen. Als hij echter een broer heeft, die hem totterdood toe lief heeft, blijft hij ongedeerd. Maar wie mijn woorden hoort en ze aan iemand anders overbrengt, die zal tot aan zijn knieën van steen worden. En als ze de hoofdstad binnentrekken, zal de prins een paard bestijgen en van het paard neerstorten en sterven. Als hij evenwel een broer heeft, die hem totterdood toe lief heeft, blijft hij ongedeerd. Maar wie mijn woorden hoort en ze aan iemand anders overbrengt, zal van zijn knieën tot aan zijn lendenen van steen worden. En wanneer ze dan naar het paleis gaan, zal een teef uit de poort komen en de prins doodbijten. Maar als hij een broer heeft, die hem totterdood toe lief heeft, blijft hij ongedeerd en alwie mijn woorden hoort en ze aan iemand anders overbrengt, zal van zijn lendenen tot aan zijn hoofd van steen worden. En als de beide echtgenoten zich tenslotte te bed leggen, komt uit de kamer een monster, dat de bruidegom zal verslinden. Maar heeft hij een broer, die hem totterdood toe liefheeft, dan blijft hij ongedeerd. Wie echter mijn woorden hoort en ze aan iemand anders

overbrengt, hem zal ook het hoofd van steen worden. Alles wat de vogels daarboven op de mast bespraken, had de visserszoon heimelijk afgeluisterd. Hij zorgde er echter voor zijn geheim voor zich te houden. Toen zij in het koninkrijk aankwamen, zond hij een bode vooruit met de boodschap, dat men niet met de kanonnen mocht schieten, en toen zij aan de poort van de residentie stonden, zond hij de paarden onverrichter zake terug.

— Nou, zei de jonge vrouw bij zichzelf, wat is die visserszoon voor een nijdas!

En toen ze aan het paleis kwamen, sprong een teef hen vrolijk kwispelend tegemoet, en de visserszoon trok zijn zwaard en hieuw haar in twee stukken. De jonge vrouw kon zich niet meer inhouden van woede.

's Avonds toen de prins met zijn jonge vrouw naar bed ging, volgde de visserszoon het paar op de voet en hield voor de kamerdeur de wacht. Rond middernacht stormde een monster het paleis binnen en wilde de prins verslinden. De visserszoon was echter paraat en hieuw het monster op de drempel van de slaapkamer in twee stukken.

De volgende morgen kwam de oude koningin eens kijken, of de jongelui goed geslapen hadden. Op de drempel van de kamer, vond ze een grote plas bloed en ze dacht onmiddellijk, dat haar zoon vermoord was.

Luidkeels riep ze:

— Dat heeft niemand anders dan die jaloerse visserszoon gedaan. Daarom verbood hij ook bij de aankomst de kanonnen af te vuren. Daarom zond hij ook de paarden bij de stadspoort terug. Daarom hakte hij ook de teef bij het paleis in twee stukken!

Toen de visserszoon dit hoorde, kon hij zich niet meer goed beheersen en in een vloed van woorden vertelde

hij alles, wat bij van de vogels gehoord had. Eerst werd hij tot aan zijn knieën van steen, dan van zijn knieën tot aan zijn lendenen, vervolgens tot aan zijn hoofd en tenslotte was hij helemaal versteend.

Nu zag de oude koningin het dode monster liggen en ze werd zeer bedroefd. Maar het was te laat. Ze namen de stenen visserszoon en plaatsten hem in een prachtige zaal. Wanneer de mensen er voorbij kwamen, zagen ze wel, dat hij hen herkende, maar hij kon geen vinger verroeren, geen woord spreken.

En de jonge vrouw van de prins was zo bedroefd over het lot van de visserszoon, aan wie zij hun geluk te danken hadden, dat zij drie jaar lang niet glimlachte en een grote schaal met tranen vulde. Toen na drie jaren de schaal tot aan de boord vol was, goot zij haar tranen over het stenen beeld en toen werd de visserszoon weer vlees en bloed.

Nieuw-Grieks.

DE ORANJEBOMEN VAN DE DRAAK

Er was eens een koningszoon. Vanaf het moment dat hij de wereld begreep, zei hij tegen zijn vader:

— Vader, ik wil naar de oranjebomen van de draak!

Hij zei steeds weer hetzelfde, steeds weer hetzelfde:

— Vader, ik wil naar de oranjebomen van de draak!

Wat moest de vader doen, daar hij immers maar één zoon had? Hij besloot hem te laten gaan. Hij gaf hem allerlei goede raad mee:

— Nu moet je eens goed luisteren, zei hij, je zult dus naar de plaats gaan, waar je je zinnen op hebt gezet, maar je zult er ogen voor vier moeten hebben.

De draak, die de oranjebomen bewaakt, slaapt met

open ogen. Wanneer je dus ziet, dat hij zijn ogen

dicht heeft, moet je niet in zijn buurt komen, want dan

zou hij je verslinden. Wanneer hij echter zijn ogen

open heeft, moet je hard naar de bomen lopen en drie

blaren plukken. Maar zorg er voor, dat je je hand geen

twee keer uitstrekt, want dan zou hij wakker worden.

De koningszoon nam een paard, reed en reed, vond

de oranjebomen van de draak en zag dat de draak zijn

ogen juist open had. Zo hard hij kon liep hij naar de

bomen en plukte drie blaren. Toen hij weer bij de

ingang van de tuin was, verscheurde hij een van de

blaren. Er sprong roets! een meisje uit. Het riep:

— Water, water!

De koningszoon had geen water bij de hand en het meisje stierf.

Toen hij wat verder was, verscheurde hij het tweede blad. Er sprong roets! een ander meisje uit. Het riep:

— Water, water!

Hij had geen water bij de hand en het meisje stierf.

Toen zei hij bij zichzelf:

— Laat me het laatste blad hier maar niet verscheuren, want er is hier nergens water. Ik zal ermee wachten, tot ik bij een bron kom.

Bij de eerste bron sprong hij van zijn paard en verscheurde het derde blad. Weer sprong er roets! een meisje uit. Het riep:

— Water! Water!

Hij pakte het meisje beet en gooide het in de bron.

En toen kwam er een meisje uit, zo mooi, zo mooi.

De koningszoon zei tegen haar:

— Ik zal je op deze plataan, hier bij de bron zetten, dan zal ik intussen in het dorp muilieren gaan halen.

Toen hij weg was, kwam een zigeunerin haar kruiken in de bron vullen. Ze zag in het water het spiegelbeeld van het meisje in de plataan en dacht dat het haar eigen spiegelbeeld was.

— Ach wat ben ik mooi, zei ze, en mijn man houdt niet eens van mij?!

Het meisje in de plataan kon zich niet meer inhouden en riep naar beneden:

— Loop naar de duivel! Ben jij het, domme zigeunerin, of ben ik het?

De zigeunerin keek op, zag het meisje en zei:

— Jij bent het ongetwijfeld, mijn dochtertje. Ik zei dat maar voor de grap. Kom naar beneden, dan zal ik je luizen!

Met haar zoete tong overreedde zij eindelijk het meisje

naar beneden te komen. Maar terwijl ze het meisje luisde, boorde de zigeunerin een spitse naald door haar slaap. Drie bloeddruppels vielen in het water en die veranderden zich in drie goudvisjes. Maar de zigeunerin had intussen het meisje in het struikgewas geworpen en ook de plaats van het meisje in de plataan ingenomen. Wat later kwam de koningszoon met zijn dienaren het meisje halen. Hij vond de zigeunerin! Wat moest hij doen? Hij tilde haar op zijn paard, zag de goudvisjes, nam die in een potje mee en reed naar zijn kasteel. En daar vierden ze toen bruiloft.

De goudvisjes deed de koningszoon in een mooie kom. Als hij naar hen kwam kijken, dartelden ze van blijdschap. Maar wanneer de zigeunerin voor het glas stond, vlogen ze op haar af om haar de ogen uit te rukken. Daarom vreesde zij, dat de koningszoon argwaan zou krijgen, en zij hield zich ziek.

De koningszoon haalde er alle doctoren bij, maar die konden niets uitrichten.

Tenslotte zei de zigeunerin, dat ze niet beter zou worden, voor hij die visjes geslacht had. De koningszoon wou ze niet slachten. Maar de zigeunerin riep de hele dag: — Je houdt niet van me, daarom slacht je ze niet!

Wat moest hij doen? Hij slachtte eindelijk de visjes. Toen de zigeunerin ze opgegeten had, veegde men de graatjes bijeen en wierp ze het raam uit. Na enige dagen ontsproot een cypres voor het venster, die in korte tijd een hemelhoge boom werd. Als de koningszoon onder de cypres zat, waaide hij hem koelte toe, maar wanneer de zigeunerin er voorbijwandelde, zwiepte hij met zijn takken om haar te doden.

Weer hield de zigeunerin zich toen ziek en weer konden de doctoren niets uitrichten. De zigeunerin zei tegen de koningszoon:

— Eerst wanneer je de cypres omhakt en hem verbrandt, word ik weer gezond. Maar niemand mag, wanneer je hem omhakt, een stuk van de schors oprapen.

De koningszoon wilde de cypres niet omhakken. Maar de zigeunerin huilde de hele dag:

— Je houdt niet van me, daarom hak je hem niet om. Wat moest hij doen? Hij gaf tenslotte enkele werklieden de opdracht om hem om te kappen en er vooral voor te zorgen, dat niemand de schors zou oprapen. Toen de werklieden de cypres kloofden, kwam er juist een oud moedertje voorbij, dat om een stuk schors vroeg. Ze gaven haar niets, maar nu viel toevallig een stuk schors voor haar voeten. Ze raapte het op en ging naar huis. Toen ze de schors in het vuur wou gooien, riep die plotseling:

— Moedertje, verbrand me niet, dan zul je nog veel plezier van me hebben.

Daarom gooide de vrouw haar onder de trap.

Toen ging ze naar de kerk. Uit de schors kwam een meisje te voorschijn, dat het huis in orde ging maken. De vrouw vond het huis helemaal aan kant, toen ze uit de kerk kwam. Ze zei:

— Wie zou dat zijn, die dat allemaal gedaan heeft? En de volgende dag deed ze, alsof ze naar de kerk ging. Maar ze hield zich in de schuur verborgen. Toen het meisje uit de schors kwam, liep ze naar binnen en pakte het meisje vast.

— Zo, ben jij het dus, die in de schors zit, zei de vrouw, en de schors verbrandde ze in het vuur.

Sindsdien hield ze het meisje heimelijk in huis en behandelde haar als haar eigen dochter.

Nu hadden de nachtwakers van het dorp gezien, dat het huisje van de vrouw helemaal verlicht was,

sinds ze het meisje bij zich had. Op een avond klommen ze door het venster en vonden een meisje: om er in te bijten zo mooi! En toen ging het spoedig van mond tot mond, dat de oude vrouw in haar huis een meisje verborgen hield, dat zo mooi was als een engel.

Dit kwam ook de koningszoon ter ore. Op zekere dag liet hij bekend maken, dat hij 's avonds een maaltijd zou geven, waaraan alle vrouwen en meisjes moesten deelnemen. Iedereen was present, de oude vrouw ook, maar ze had het meisje thuisgelaten. Toen vroeg de koningszoon haar:

— Waarom heb je je dochter niet meegebracht?

Het moedertje was bang en loog, dat ze geen dochter had. De koningszoon zei:

— Ik weet, dat je wel een dochter hebt. Ga ze onmiddellijk halen, want anders kost het je hoofd!

Het moedertje ging, of ze wilde of niet, en haalde het meisje. Toen ze allemaal aan tafel zaten, moest ieder een sprookje vertellen. De beurt kwam ook aan het meisje van de oude vrouw. Maar het meisje wilde niet vertellen en zei, dat ze geen sprookjes kende. De koningszoon zei:

— Heb je dan helemaal niets zelf meegemaakt? In ieder geval mag je je beurt niet voorbij laten gaan!

Het meisje antwoordde: — Ik heb veel verdriet geleden, maar de deur moet op slot zijn, als ik dat allemaal vertellen moet.

Toen men de deur gesloten had, vertelde het meisje haar hele geschiedenis, vanaf het begin toen ze in het blad zat, van de visjes en de cypres, ze liet niets weg. En toen merkte de koningszoon, dat zij de bruid was, die hij op de plataan bij de bron had achtergelaten. In zijn woede liet hij de zigeunerin in stukken hakken. Vervolgens nam hij een paard, bond aan de ene kant

de stukken vlees en aan de andere kant een zak loze
noten. Hij joeg het de straat op, zodat er telkens een
stuk vlees en een noot afviel, die de honden ver-
slonden. En hij trouwde met het mooie meisje en

Er was bruiloft en geschal
en daarna gemaskerd ball

Nieuw-Grieks.

DE WIJN DER LIEFDE.

Er waren eens een man en een vrouw die elkaar zeer beminden. In alles waren ze het eens en nooit viel er een kwaad woord tussen hen. Jaren duurde dit zo, tot de man op zekere dag tegen zijn vrouw zei:

— Als ik sterf, dan zul je een andere man nemen, denk ik.

De vrouw antwoordde:

— En als ik sterf, zul jij ongetwijfeld een andere vrouw kiezen.

Maar ze geloofden elkaar niet en spraken af, dat ze nooit opnieuw zouden trouwen. Toen kwam de vrouw te sterven. In het begin leefde de man alleen in diepe treurnis. Maar na verloop van tijd dacht hij:

— Wat zal ik altijd blijven treuren? Laat me een andere vrouw nemen.

Hij koos werkelijk een vrouw en voerde haar naar de kerk.

Voor ze de kerk binnen gingen, dacht hij opeens:

— Ik zal mijn gestorven vrouw eerst vaarwel zeggen en haar vergiffenis vragen.

Hij ging naar het graf, knielde neer en zei:

— Je moet het me vergeven, maar ik sta op het punt te hertrouwen.

Het graf ging open (de bruid wachtte intussen voor de kerk) en voor hem stond de vrouw, die hij immer zo hartelijk had bemind.

— Kom, riep ze, wees niet bang; kom hier dicht bij me.

Ze riep hem in het graf en zei:

— Weet je dan niet, dat we elkaar beloofd hadden, dat geen van ons beiden ooit zou hertrouwen? Weet je dat niet meer? Ze deed hem naast zich op de zerk neerzitten.

— Drink je wijn? vroeg ze en ze schonk hem een beker vol.

Met vlugge teugen dronk hij de beker leeg en wilde heengaan. Maar zij smeekte:

— Och, blijf nog eventjes hier en laat ons samen wat praten, zoals we vroeger deden.

Ze goot hem een tweede beker vol wijn, die de man weer met vlugge teugen leegdronk. Maar toen hij wilde weggaan, smeekte zij weer:

— Och, laat ons nog wat praten, zoals we vroeger deden.

En de man bleef en praatte met haar over de dingen van vroeger. Eerst nadat zij hem voor de derde keer een beker had ingeschonken, liet zij hem gaan.

De man liep haastig naar de kerk, waar hij zijn bruid had laten wachten. Hij vond niets. Verontrust liep hij de kerk binnen. Hij vond niets. Verbijsterd liep hij naar het huis van de bruid, of ze daar misschien terug was gegaan. Toen hij aanklopte, deed een vreemde vrouw open, die heel verbaasd naar zijn kleren keek. Of zij wist, waar de bruid was, die hij moest trouwen?

Toen schrok de vrouw hevig en ze vertelde hem, dat honderd jaar geleden een bruidegom zijn bruid op het kerkplein in de steek had gelaten.

Fins.

HOU-JE-MOND

Een koning had drie dochters. De oudste heette Rosalie, dat was een levendig meisje, vlug als een ree. De tweede heette Cecilia, die was lelijk als de nacht maar had twee flinke handen aan haar lijf. De jongste had nogal een vreemde naam, ze heette Hou-je-mond, die was slank als een den en had lange, gouden haren. Op zekere dag achtte de koning de tijd gekomen om voor zijn dochters een vrijer uit te zoeken en hij maakte zich klaar voor de reis. Voor hij wegreed, vroeg hij zijn dochters, wat hij voor haar moest meebrengen, want hij verklapte niet, dat hij eigenlijk een man voor hen ging halen.

Rosalie, die in één nacht drie paar schoenen stukdanste, zei:

— Voor mij een paar gouden schoenen, waarmee ik tot aan het einde van de wereld kan dansen!

— Als het meer niet is, lachte de vader, dan zal het wel in orde komen.

— En wat wilt gij, Cecilia? vroeg hij aan de tweede, die zo lelijk was als de nacht, maar heel vlijtig kon werken.

— Het liefst zou ik een spinnewiel hebben, maar dan een met gouden inlegwerk.

— Nou, zei de vader, dat zal voor geld en goede woorden ook nog wel te krijgen zijn. Maar wat wil jij, mijn lieve kleine Hou-je-mond?

De kleine Hou-je-mond lachte haar blinkende tanden bloot en zei:

Hoor eens, vader, u moet voor mij een gouden kam en een zilveren spiegel meebrengen. Dan kan ik mijn haren tienmaal zo mooi kammen!

— Goed, zei de vader en hij reed weg, op zoek naar een bruidegom voor zijn dochters.

In de eerste stad waar hij aankwam, kocht hij voor Rosalie een paar gouden schoenen, in de tweede stad het gouden spinnewiel voor Cecilia, en in de derde stad kocht hij de gouden kam en de zilveren spiegel, voor zijn jongste dochter, die Ja, hoe heette die derde dochter nu ook weer?

— Hou-je-mond!

Ja maar mijn beste mensen, als ik mijn mond moet houden, dan kan ik niet verder vertellen. Alles heeft zijn einde, zo je ziet. Gelukkig maar, dat alles wat een einde heeft, vandaag of morgen weer van voren af aan begint!

Duits.

INHOUD

	Biz.
DIERSPROOKJES	
De aap en de krokodil	5
Het sprookje van de haan	8
De schildpad en de jaguar	12
BOERSPROOKJES	
De boer die heer wilde worden	15
De arme en zijn pijp	19
De boer die zo goed kon liegen	23
SCHRANDERHEIDSSPROOKJES	
De schrandere prinses	26
Het schrandere meisje dat Czarin werd	30
De schrandere jongen	32
Zevenschoon	34
De waarzegger	39
DOMHEIDSSPROOKJES	
De domme Ivan	43
Domme Hanna	48
De klaploper	53
BETOVERINGSSPROOKJES	
De kikvorsprinses	57
De maagdelijke koningin	67
De vrouw van de goudsmid en de trouwe zoon van de visser	73
De oranjebomen van de draak	82
De wijn der liefde	88
SLOTSTUK	
Hou-je-mond	90

COLOPHON

*De Sprookjeshoorn, bevattende twintig sprookjes, naar de bronnen
bewerkt en naverteld door Anton Eijkens — werd gezet
uit de 10-punts Cochin en gedrukt in het jaar 1946.
De houtsneden zijn van R. Snapper.*

